

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

Δ' ΕΤΟΣ — ΑΡΙΘ. 44

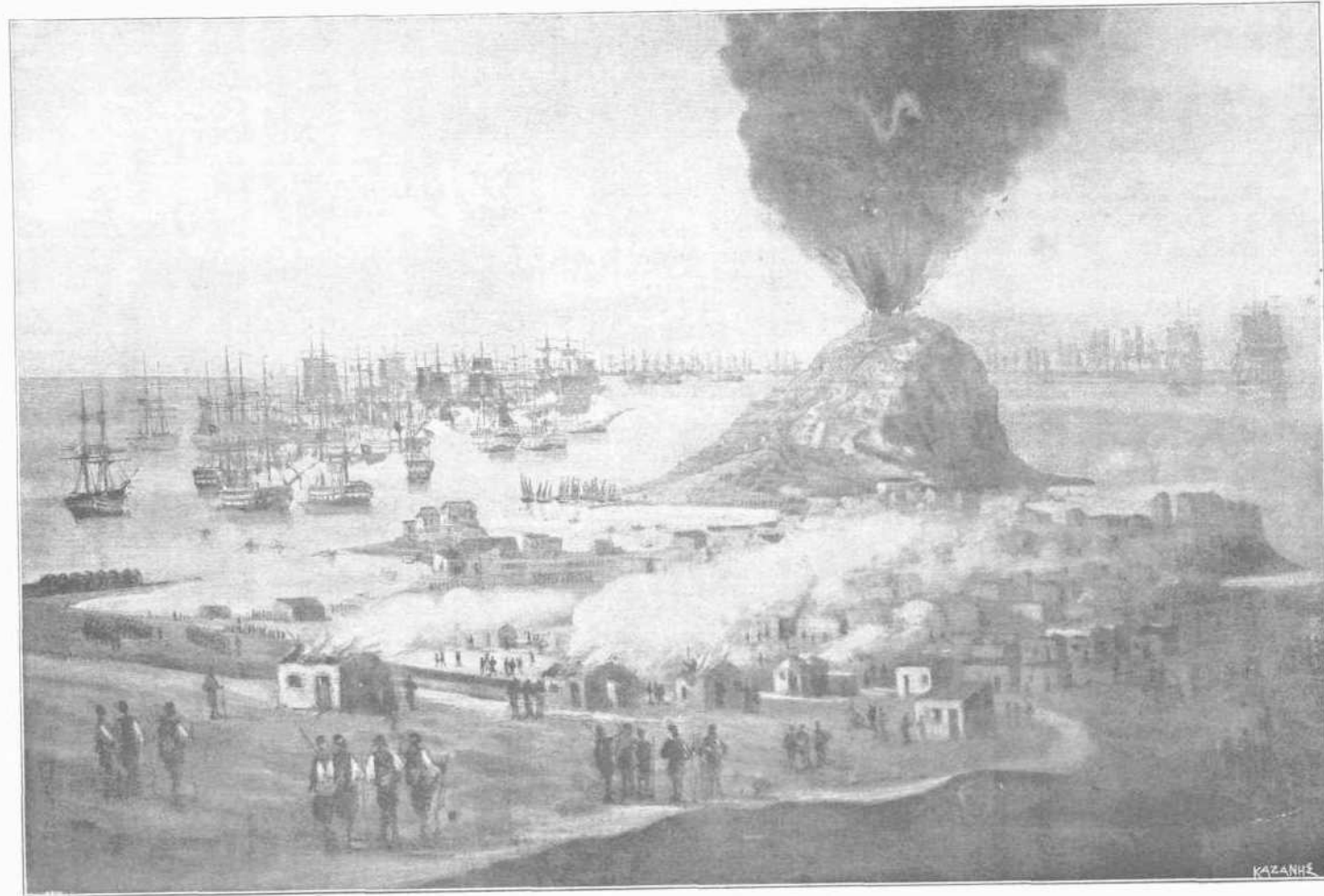
Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ✕ Δ. ΔΗΜΕΡ, ΥΠΟΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΙΟΥΝΙΟΣ 1908

ΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΤΕΧΝΙΚΑ ΕΡΓΑ

Ο ΣΑΦΟΝΤΩΤΟΣ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ ΔΙΑΚΣΦΤΟΥ - ΚΑΛΑΒΡΥΤΩΝ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΠΕΓΝΩΣΜΕΝΟΝ ΑΓΩΝΑ. — Ο ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΒΡΑΤΣΕΑΝΟΣ ΑΝΑΤΙΝΑΣΣΩΝ ΤΗΝ ΠΥΡΙΤΑΠΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΦΡΟΥΡΙΟΥ ΤΩΝ ΨΑΡΩΝ

ΨΑΡΑ!

Παρήλθεν απρατήρητος ή ογδοηκοστή τετάρτη επέτειος της ολοκαυτώσεως των Ψαρών. Περιέφερον τὸ ὄνομα τῆς νήσου των οἱ Ψαριανοὶ ὅπου τουρκικὸς στόλος, συνώνυμον μετὸν τρόπον καὶ μετὸ πῦρ. Ἀφιέρωσαν τὰ πάντα εἰς τὸν βοῦμον τῆς Πατρίδος. Οἱ πτωχοὶ ναῦται καὶ οἱ πλούσιοι πλοίαρχοι ἀνεδεικνύοντο ναυμάχοι καὶ ὁ Παπανικολῆς ἔκαε τὰ τουρκικὰ πλοία εἰς Ἐρισσόν, ὁ Κανάρης εἰς τὸν Ἰωσφιάν. Ἐνας καλόγηρος ὁ Ἰωάσαφ Νικολάρας ἐπέταξε τὸ θάσον διὰ ν' ἀποκαλύψῃ τὸν πυρπολιτὴν τὸν τρομερόν, τὸν παραστάτην τοῦ Κανάρη. Ἐλησμονήθη καὶ αὐτὸς ὅπως ἐλησμονήθησαν καὶ ἄλλοι ἥρωες καὶ μόλις τὸν ἐνθυμοῦνται οἱ καλαιότεροι μετὸ θάσον του κατακόσμητον ἀπὸ παρασίμου, ὅταν ἤρχετο ἐδῶ διὰ νὰ εἰσπράξῃ τὴν ἐξηκοντάδραχμον σύνταξίν του, μόλις δὲ ἐνθυμοῦνται καὶ τοῦ Γεωργίου Παράσχου τοὺς στίχους μετὸς ὁποῖους ἔκλεισε τὸν θάνατόν του.

Σχεδὸν ἡλίους εἰκοσι δὲν εἶχε χωρετίσῃ κα' ἐτίναξε τὸ θάσον του ἢ βόμβα τοῦ Ἁγῶνος. Ἐνας Πασῶς ἐπιχειρεῖ τὴν Χίον νὰ κτιπῆσῃ καὶ κατ' αὐτοῦ ἐπέρχεται μετὸν Κανάρη μόνος! Πῦρ! εἰς τὰ σκοτὴ τῆς νυκτός! Πῦρ! εἰς τοὺς Τούρκους λέγει καὶ τὸν σατράπην πυρπολεῖ καὶ τὴν τριηρη φλέγει.

Ἄλλὰ τώρα ὁ Σουλτάνος ζητεῖ ἕνα ζῶντα διὰ νὰ ἴδῃ ποῦ εἶνε ὁ ἥρωικός τόπος. Βλέπει τὸ νησίδιον καὶ καλεῖ τὸν Χοσρέφ Πασσάν. Τὸ ἀποξέει ὁ Πατισῆς διὰ τοῦ ὄνυχος τὸ νησίον ἀπὸ τὸν ζῶντα καὶ ζητεῖ ἀπὸ τὸν Καπετάν-Πασσάν νὰ κἀμῃ τὸ ἴδιον εἰς τὴν πραγματικότητα. Ἡ αὐτὸ ἢ ἡ κεφαλή τοῦ Χοσρέφ. Ἴδου τὸ δῆλημα μετὸ ὁποῖον ὁ Τούρκος ναύαρχος ἔπλεε πρὸς τὰ Ψαρά.

Ὁ Τουρκικὸς στόλος ἐτοιμάζεται νὰ ἐπέλθῃ κατὰ τὸν Ψαρῶν καὶ οἱ γενναῖοι κάτοικοι ματαίως ζητοῦν βοήθειαν. Ἀργὰ ἀπέπλευσαν τὰ Ὑδραϊοσπετσιωτικὰ πλοία καὶ αὐτὰ διὰ τὴν Κάσσο. Εἰς τὰς ὀκτὼ Ἰουνίου 1824 τὴν Κυριακὴν συνέρχονται οἱ Ψαριανοὶ εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ἀναμετροῦν ὄλους

τοὺς κινδύνους, βλέπουν τὸ ἄνισον ἄλλ' ἀποφασίζουσι ὁμοφώνως νὰ ἀντισταθοῦν.

Ὀχυροῦνται τώρα διὰ τὸν ἔσχατον ἀγῶνα. Ἐξάγονται τὰ κανόνια ἀπὸ τὰ πλοία, τὰ τοποθετοῦν εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ἐτοιμάζουσι τὰ ἐννεα πυρπολικά των τὰ διοικούμενα ἀπὸ τὸν Κανάρη, τὸν Βροῦλον, τὸν Μανιάτην, τὸν Μαιουῖνην, τὸν Παπανικολῆν, τὸν Κουτσοδόνην, τὸν Κανάρη, τὸν Νικολάου Βρατσάνου καὶ τὸν Νικολάου. Ἐτοιμάζεται καὶ ὁ στρατὸς ἀπὸ 1300 Ψαριανούς, 1027 μισθοιωτοὺς καὶ 700 παροίκους.

Καὶ φρουροῦν τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηρὰν οἱ ὀλίγοι αὐτοὶ ἀποφασισμένοι διὰ τὸν θάνατον. Ἀπὸ πονθενὰ βοήθεια ἀπὸ πονθενὰ ἐλπίς. Οὔτε πολεμοφόδια στέλλονται, οὔτε ὁ ἄνεμος πνέει οὐριος διὰ νὰ ὀρμηθῶσι οἱ πυρπολιτὰ ἕως τὸ Σίγγι καὶ νὰ ἐπιπέσουν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.

Ἡ νηνεμία οὐδὲ τοὺς ἀνεμομύλους κινεῖ διὰ νὰ ἔχουν ἄρτον οἱ γενναῖοι ἐκεῖνοι. Τίποτε δὲν θέλει νὰ βοηθήσῃ τοὺς ἥρωας ἀπὸ τὸ μαρτύριον. Οὐδ' ἄνθρωποι, οὔτε Θεός.

Ἴδου τώρα, εἰς τὰς δέκα ἕξ Ἰουνίου ὁ ἐχθρὸς κατοπεύων μετὰ δέκα πέντε πολεμικὰ καὶ ἕν δίχροτον. Τὸν κανονιοβολοῦν ἀπὸ τὴν ξηρὰν καὶ τὸν πλησιάζουσι ὁ Κανάρης καὶ ὁ Μαιουῖνης καὶ φεύγει. Εἰς τὰς δέκα ὀκτὼ τοῦ μηνὸς καταπλέει εἰς τὰ Ψαρά γαλιτικὸν πλοῖον καὶ ἡ Βουλὴ στέλλει τὸν Μοναρχίδην εἰς αὐτό. Μανθάνει ὁ Ψαριανὸς τὸ μέγεθος τῆς κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν δυνάμεως τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἀκούει συμβουλὰς νὰ ἐκκενωθῇ ἢ νῆσος διὰ νὰ μὴ χυθῇ αἷμα: «Θὰ χυθῇ καὶ τουρκικὸν» ἀπαντᾷ ὁ ἀπεσταλμένος.

Εἶνε ἡ εἰκοστὴ τοῦ μηνός. Σήματα ἀναγγέλλουσι ὅτι ὁ ἐχθρὸς ἔρχεται. Σκορπίζονται οἱ γενναῖοι εἰς τὰς ἀκτὰς τοῦ νησιοῦ των διὰ νὰ ἀποκρούσουσι τὰς ἀποβάσεις, μοιραζοῦν τὰ πλοία εἰς τοὺς δύο λιμένας καὶ βλέπουν τώρα διακόσια τριάκοντα πέντε μεγάλα πλοία καὶ μικρὰ νὰ ἔρχονται μετὰ στρατόν, ὁ ὁποῖος, ὑπῆρχον πληροφοροῖα, ὅτι ἠρῆθιμι εἰκοσι ὀκτὼ χιλιάδας.

Ἀποτυγχάνει μία ἀπόβασις Τούρκων εἰς τὸν Κανάλον μετὰ μάχην ἀγρίαν. Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἄλλη ἀπόβασις καὶ ἄλλη ἀποτυχία. Ἡ δρᾶξ τῶν ὑπερασπιζομένων τὸν Κανάλον δὲν

ὑποχωρεῖ καὶ τὰ πλοία τῶν Τούρκων ἐρχόμενα πρὸς τὴν ξηρὰν πληθὺν ὑποχωροῦν μετὰ πτώματα. Ἄλλ' ἀπὸ τὸν Ἐρινὸν καὶ τὸν κάβον τοῦ Μαρκάκη ἀποβιβάζονται οἱ Τούρκοι καὶ ἐπιπίπτουσι ὅπισθεν κατὰ τὸν μαχομένον εἰς τὸν Κανάλον, οἱ ὁποῖοι τώρα πολεμοῦν κατὰ διπλοῦ ἐχθροῦ. Οἱ Τούρκοι προχωροῦν πλέον κατὰ τῆς πόλεως. Μέρος ἕξ αὐτῶν ὀρμᾷ κατὰ τῆς φρουρᾶς τοῦ Φτελιοῦ. Τρεῖς ἐφοδοὶ ἀποκρούονται ἡρωϊκῶς ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας ἄλλ' οἱ Τούρκοι πληθύνονται, ὀλοῦν νέον ἀποβιβαζομένων. Καταλαμβάνουσι τὰς γύρω τοῦ Φτελιοῦ θέσεις καὶ δεκατίζουσι τοὺς Ψαριανούς, κλεισθέντας πλέον εἰς ἕνα στρατόν. Οἱ ἐχθροὶ εἰσέρχονται καὶ εἰς αὐτὸν καὶ ἔρχονται εἰς χεῖρας μετὰ τοὺς Ἕλληνας. Καὶ τότε ἀκούεται κρότος τρομερός. Οἱ Ἕλληνες θέτουσι πῦρ εἰς τὴν πυριταποθήκην. Θυμμάτιζονται οἱ τοῖχοι, διαμελίζονται Ἕλληνες καὶ Τούρκοι καὶ συντελεῖται ἡ πρώτη θυσία ἢ αἱματηρὰ εἰς τὴν Δόξαν τῶν Ψαρῶν.

Βῆμα πρὸς βῆμα καὶ σπιθαμὴν πρὸς σπιθαμὴν ἀμφοσβητοῦν τὸν πρὸς τὴν πόλιν τὸν δρόμον οἱ Ψαριανοὶ εἰς τοὺς Τούρκους. Ἐδῶ τοὺς σταματοῦν μετὰ σφοδρὰς πτωμάτων, ἄλλ' ἡ μνημηκὰ ἀπὸ παρῆτι πλησιάζει τὴν πόλιν. Ἀκούεται ἀπ' αὐτὴν γοερὰ ἢ βοὴ γυναικῶν καὶ παιδῶν καλύπτουσα τὸν τυφεκίων τὸν κρότον. Οἱ Τούρκοι πυρπολοῦν μέρος τῆς πόλεως καὶ προχωροῦν ἐπάνω εἰς πτώματα. Εἰς τὴν παραλίαν παιδιῶν καὶ γυναικῶν πλῆθος συνωθεῖται διὰ νὰ σωθῇ ἐπὶ τῶν ἀνευ πηδαλίων πλοίων. Πολλὰ ἐπιβιβάζονται, ἄλλα καταφεύγουσι εἰς τὸ Παλαιόκαστρον καὶ ἄλλα πίπτουσι, μετὰ τέκνα των εἰς τὰς ἀγκάλας, εἰς τὴν θάλασσαν καὶ πνίγονται διὰ νὰ μὴ αἰχμαλωτισθοῦν. Ὁ Ψαριανὸς Πρόξενος τῆς Ρωσσίας Κομνηνὸς σὺλλέγει γυναικόπεδα εἰς τὸ Προξενεῖον καὶ ὑποὶ τὴν Ρωσικὴν σημαίαν. Ματαίαν προσπάθειαν. Φονεύεται καὶ αὐτὸς καὶ σφάζονται ἢ αἰχμαλωτίζονται τὰ γυναικόπαιδα. Εἰς τὴν θάλασσαν ἄλλο δράμα. Εἰς ἕν πλοῖον ἔχον καταφύγη γυναικόπαιδα καὶ

Ο ΜΟΝΑΧΟΣ ΙΩΑΣΑΦ ΝΙΚΟΛΑΡΑΣ Ο ΣΥΜΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ ΤΟΥ ΚΑΝΑΡΗ

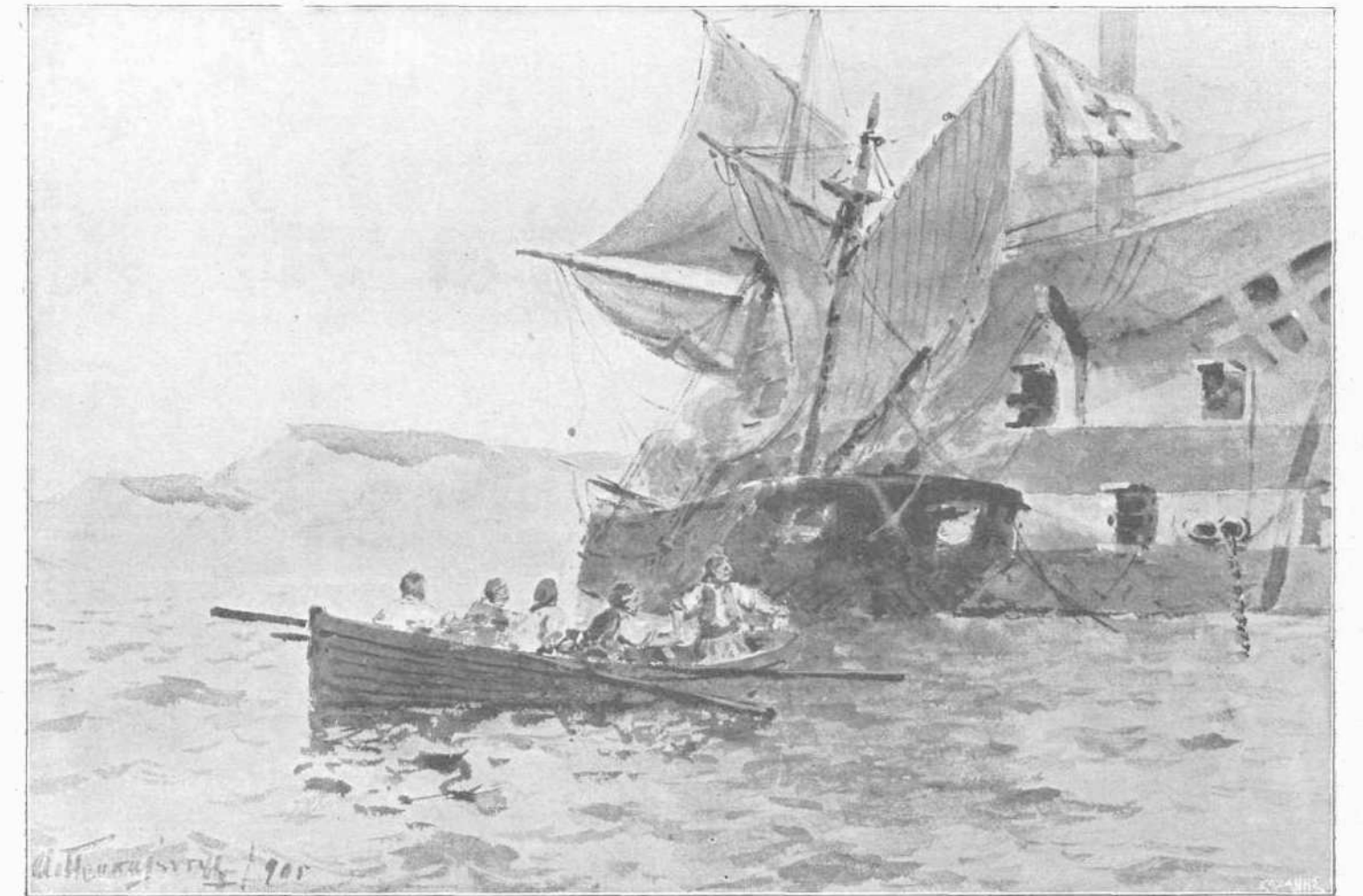
πέντε Ψαριανοὶ καὶ οἱ Τούρκοι τοὺς καταδιώκουσι. Τὸ πλοῖον ἀνατινάσσεται ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτας του εἰς τὸν ἀέρα.

Μένει ὄρθον τὸ Παλαιόκαστρον, γεμάτον ἀπὸ γυναικῶν καὶ παιδῶν καὶ ὀλίγων ἀνδρῶν. Εἰς τοὺς ἐκεῖ ναοὺς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου καὶ τῆς Ἁγίας Ἄννης αἱ γυναῖκες γονατίζουσι ἱκετεύουσαι ἔλεος ἀπὸ τῶν οὐρανῶν καὶ κλαίουσαι. Μάχονται οἱ ἑκατὸν εἰκοσι φρουροὶ τοῦ Παλαιόκαστρον, ἐνῶ μνημηκὰ γύρω ἐχθρῶν μαίνεται. Σαφάρινα τουφεκία τῶν Ἑλλήνων καταστρέφονται ἀπὸ τὸ συνεχές πῦρ. Πικνότερον τὸ πῦρ τοῦ ἐχθροῦ. Μία Ψαριανὴ, ἡ Λεσποινὴ Παπαδημητρακίκα, ἀναβαίνουσα εἰς Παλαιόκαστρον καὶ πεσοῦσα νεκρὰ ἀπὸ βλήμα ἐχθρῶν μόλις εἰσῆλθεν, ἐσκαπείσθη ἀπὸ τὰς κατὰ τοῦ τοῖχου τοῦ ναοῦ ριπτομένα τουρκικὰ σφαίρας καὶ τὰ τοῖματά της.

Οἱ Τούρκοι ἀποτυγχάνουσι ἐν τῷ μεταξὺ εἰς τὰς ἐφοδοὺς των κατὰ τὸν νησίδιον τοῦ Ἁγίου Νικολάου καὶ Λαγκαλιῶν εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκοντο οἱ Κυρ. Μαιουῖνης καὶ Ν. Βελισσάριος μετὰ ἄλλους ὀκτὼ Ψαριανούς καὶ ὁ Νάνος μετὰ πέντε στρατιώτας.

Τὴν νύκτα τῆς 21 πρὸς τὴν 22 Ἰουνίου πολλὰ γυναῖκες καὶ παιδία κατεβιβάσθησαν εἰς ἕν πλοῖον διὰ νὰ φύγουν. Σπαρτακτικὴ σκηνὴ ἔγινε τότε. Ἀνηλλάγησαν οἱ τελευταῖοι ἀσπασμοὶ καὶ οἱ ἐν τῷ φρουρίῳ παρήγγειλαν νὰ εἴπουν εἰς τὰς γυναῖκας των καὶ εἰς τὰ τέκνα των ὅτι αὐτοὶ αἴθριον θὰ ἀπέθνησκον.

Εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου μετὰ ὀλίγων συνέρχονται ὁ Δ. Γ. Χ. Κοντζιάς, ὁ Χ. Ἀνδρέας Μοναρχίδης, ὁ Ἀλέξανδρος Μαιουῖνης, ὁ γέρον Λημήτριος Βρατσάνος, ὁ υἱὸς του Ἀντωνίου Βρατσάνος, ὁ Σίδερης καὶ οἱ ὀπλασχηγοὶ Ράδος καὶ Ἄγγελος. Ἀπὸ τὸ συμβούλιον αὐτὸ ἐξεδόθη ἡ τρομερὰ ἀπόφασις. Νὰ πολεμήσουσι στήθος μετὰ στήθος οἱ ἄνδρες, αἱ δὲ γυναῖκες καὶ τὰ παιδία νὰ συναθροισθοῦν εἰς τὴν πυριταποθήκην τοῦ φρουρίου καὶ ὅταν τὸς πλησιάσουσι οἱ Τούρκοι, εἰς ἀνήρ, ὁ ὁποῖος θὰ εὐρίσκητο ἐκεῖ, νὰ μετέδιδε τὸ πῦρ εἰς τὴν

ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ. — Ο ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΗΣ ΠΥΡΠΟ ΔΗ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΚΗΝ ΝΑΥΑΡΧΙΔΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΡΙΣΣΟΝ

πυρίτιδα. Ώρισθη διά τὸ ἔργον αὐτὸ ὁ Ἄντωνιος Βρατσάνος. Τὸν εὐλογεῖ καὶ τὸν φιλεῖ ὁ πατὴρ του καὶ ἰδοὺ ἔτοιμος αὐτὸς διὰ τὸ ὀλοκαίτωμα.

Ἡ εικοστὴ δευτέρα Ἰουνίου ἐξημερώνει Κυριακῇ. Οἱ ὀλίγοι πολέμισται τοῦ Παλαιοκράτου κανονιοβολοῦνται καὶ ἀπὸ γῆς καὶ ἀπὸ θαλάσσης. Τρεῖς ὁμοῖον οἱ Τούρκοι καὶ τρεῖς ἀποκρούονται. Ἡ ἔξ ἐκλεκτῶν ἀνδρῶν ἀποτελουμένη ὀπισθοφυλακὴ ὄθει μὲ τὰ ὄπλα τοὺς ἐμπροσθεν διὰ νὰ μὴ φύγουν. Οἱ διευθετῆται τὸν πυροβόλον τῶν Ἑλλήνων θραύονται καὶ οἱ Τούρκοι πλησιάζουν τοὺς Ψαριανοὺς καὶ ἔρχονται εἰς χεῖρας. Εἶνε παμπληθεῖς καὶ ἀπὸ τοὺς ἀνδρας τοῦ φρουρίου ὀλίγοι ζοῦν. Οἱ Τούρκοι ὁμοῖον εἰς τὴν πυριτιδαποθήκην γύρω ἀπὸ τὴν ὁποῖαν παῖδια καὶ γυναῖκες κλαῖουν σφιγξαγκαλιασμένοι ἐν τῇ ἀπογνώσει τῆς Ἀτιμώσεως καὶ φωνάζουν ζητοῦσα τὸν θάνατον!

Στιγμὴ ὑπερτάτης φρίκης! Ὁ ἥλιος μὲ τὸν δίσκον του πυρόρθηρον ἐγγίζει πρὸς τὴν ὑγρὰν λεκάνην. Ὁ Βρατσάνος φιλεῖ τὸν γέροντα πατέρα του, καὶ ἀρπάζει τὸν ἀναμμένον δαυλόν. — Ἐλευθερία ἢ θάνατος! φωνάζει.

Σταροκοπεῖται ἔπειτα καὶ τὸν πετᾷ μέσα εἰς τοὺς πύθους τῆς πυρίτιδος. Μία λάμψις ἐκτυφλωτικῇ, σὰν πυρονεφέλῃ ἀναπηδᾷ καὶ χύνεται σὰν πύρινος δρόακον εἰς τὸ διάστημα, μελιχρὰ καὶ πένθιμος φωτίζουσα τὸ Αἶγαῖον. Ὁ βράχος μὲ τὴν ὑπερφυσικὴν πνοὴν κραδαίνεται σύσσωμος, ἡ θάλασσα παρπλάζει κλυδωνίζουσα τὸν στόλον τοῦ ἔχθρου, ἕνας δούπος συγκλονίζει τὴν Γῆν καὶ ὁ Θάνατος ἀπλώνει τὰς πτέρυγας του.

Κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἐν τῷ φρουρίῳ δὲν διεσώθη καὶ μόνον γυναικῆς τινες ἠγμάλωτίσθησαν.

Τὰ Ψαρά ἔπεσαν καὶ ἐπάνω εἰς τὴν κατὰμνην ῥαχίν των πλανάται ἡ Δόξα μὲ τὸν στέφανον τῆς Θυσίας.

ΚΑΛΑΒΡΥΤΑ - ΛΑΥΡΑ - Μ. ΣΠΗΛΑΙΟΝ

Θάλασσα ἀζώμη γαλανὴ δεξιὰ μας. Πέραν μόλις διακρινόμενα τὰ βουνά τῆς Στερεᾶς, συγκεχυμένα, ξεθωριασμένα, σὰν ἀπαγορευμένα. Ἀριστερά μας τὸ πρᾶνές μὲ τὰ μεγάλα πεῖρα. Μία ἐπιγραφὴ περὶ ἐμπρός ἀπὸ τὴν θυρίδα τοῦ βαγονιοῦ μας καὶ ἔξω φωνάζει. Μόλις προφθάνομεν νὰ ἀναγνώσωμεν: «Λυκοποριά».

Τώρα τὴν θάλασσαν τὴν κρύπτουν ἄλλα πεῖρα. Ἀριστερά μας πανόψηλον βουνόν, ὀρθούμενον σὰν τεράστιον κομμάτι τυροῦ μὲ μαχαλοῖ κομμένον καὶ παρέχει ἄλλα κομμάτια μὲ ὀροπέδια δασύτατα. Ἐπειτα ἕνα κοίλωμα καὶ τὸ τραῖνο σταματᾷ.

— Διακορπὸ πέντε λεπτά! φωνάζουν οἱ ὀδηγοί.

Εἰς τὸ βάθος φαίνεται τὸ βουνόν κατὰφρον. Πρῶτον τεράστιοι, οὐρανοῦψεις. Τὸ βουνόν φαίνεται ἀτελείωτον πῶς ἐκτείνεται. Παραπλεύρως τῆς γραμμῆς τοῦ Σ. Π. Α. Π. μία ἄλλη γραμμὴ στενὴ καὶ μὴ μικροσκοπικὴ ἀτμομηχανὴ σφύριζει μὲ ἕνα βαγονάκι ἐκεῖ εἰς μίαν ἀκρὰν, ὅπουθεν τοῦ σταθμοῦ καὶ μᾶς περιμένει. Ἄλλῃ ἀτμομηχανὴ προβάλει μέσα ἀπὸ συστάδας σιδηροσάκεα ἕνα βαγόνι φορτηγόν. Οἱ ἡμίσιες ἐκδρομῆς καταλαμβάνουν τὸ κλειστόν βαγόνι φοβόμενοι τὸ καῖμα τοῦ Ἥλιου καὶ ἡ μικροσκοπικὴ ἀμαξοστοιχία χάνεται πάλιν μέσα εἰς τὰ δένδρα.

Εἴμεθα τραβῶντα ὀκτὼ μέσα εἰς τὸ φορτηγόν. Ὁ καθηγῆτης τοῦ Πανεπιστημίου, ὁ σοφὸς μας κ. Θ. Ζαίμης, Πρόεδρος τοῦ διοργανώσαντος τὴν ἐκδρομὴν Συλλόγου τῶν ἐν Ἀθήναις Καλαβρυτινῶν, ὁ κ. Ζάκας, ὁ Μαρσούκας, ὁ διαγωγὸς κ. Βορές, οἱ ἀδελφοὶ κ. κ. Ζουρῆ, τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν, ὁ νευρολόγος κ. Βλαβιανός, ὁ κ. Ν. Καρ-γαδοῦρης, ἐκ τῶν διευθυντῶν τοῦ περιφημοῦ τυπογραφείου «Ἐστία», ὁ παθολόγος ἰατρός κ. Ἄντ. Κάρζας, ὁ ἰατρός κ. Κ. Γιωβοπούλος, οἱ κ. κ. Γ. Τσίμας, Δ. Δεσμίνης, Φ. Οἰκονόμου καὶ Γεωργίου τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν, οἱ κ. κ. Γ. Τριανταφυλλόπουλος καὶ Α. Λάμπρος τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Οἴκου Χωρῆμ-Μπενάκη, ὁ κ. Τσαβλίρης τοῦ «Αὐτοκρατορικοῦ», ὁ κ. Σχορτσάντης τοῦ οἴκου Σερπιέρη, ὁ ὑπολογιστῆς κ. Δ. Κάρζας, ὁ κ. Ι. Σαργῆς, ὁ ἐλατηριοκίνητος Γεν. Γραμματεὺς τοῦ Συλλόγου καὶ ἄλλοι.

Χονόμεθα μέσα εἰς τὰ δένδρα καὶ τρέχουμε. Νερά δεξιὰ καὶ ἀριστερά μας κατολισθαίνουν ὀλονὲν ἀρδεύοντα τὴν γύρω ἔκτασιν. Κάμπτεי τὸ τραῖνο δεξιὰ καὶ προχωροῦμεν πρὸς τὸ βουνόν. Διακρίνω τώρα τὸ βουνόν νὰ σκίζεται εἰς δύο, νὰ διανοίξεται εἰς μίαν χαράδραν καὶ κάτου δεξιὰ μας ἀνοίεται ὁ ρόχθος ὀρηκτοῦ ποταμοῦ. Ἡ χαράδρα εἶναι βαθειά, δεξιὰ καὶ ἀριστερά πλαγίαι δύσβατοι, κατὰφροντες. Δὲν βλέπομεν εἰς τὸ βάθος φόντο οὐρανοῦ. Φαίνεται σὰν ἀδιέξοδος ἡ χαράδρα. Εἶναι βαθειά, ἀτελείωτος. Ἐδῶ δεξιὰ τώρα τὸ ποτάμι Ἀνοικτὸν καὶ ἤμερον κυλιόμενον βραδέως. Γλυκεῖα ἡ Φύσις, ἡμερα ὄλα. Βλάστησις πλουσία δέ.

ΤΟ ΤΙΜΗΜΕΝΟΝ ΛΑΒΑΡΟΝ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΜΑΣ

Ἐξαφνα ὁ ἥλιος χάνεται καὶ μὴ πνοὴ βιαία καὶ παγερά μᾶς ἀνεμίζει τὰ μαλλιά. Τὸ τραῖνον μας τρέχει πλέον μέσα εἰς ἀπὴν τὴν χαράδραν. Μία ἀνοσφύρεα ἀρχίζει καὶ ἡ κοίτη τοῦ ποταμοῦ χαμηλώνει. Ἄλλου χάνεται σκεπασμένη κάτου, βαθειά, ἀπὸ θεόφρατα πλατάνια. Ἄνωθεν δεξιὰ καὶ ἀριστερά ὀρθοῦνται, σὰν ἔτοιμα νὰ σφιξαγκαλιασθῶν τὰ δύο βουνά καὶ νὰ μᾶς συνθλίβουν. Ἐδῶ τὸ ἕνα κλίει ἐπὶ τὰς κεφαλὰς μας σὰν νὰ τὸ ἔκοψε ἕνα ὑπερφυσικὸν χεῖρ, ἐκεῖ ἀπορροφῆς μὲ δένδρα γιγάντια, κρεμασμένα εἰς τὸ διάστημα καὶ κάτου, βαθειά, ὁ ποταμὸς, δινησις καὶ ἀκατάσχετος, ροχθῶν καὶ συνελισσόμενος γύρω ἀπὸ τεραστίας κροκάλας, ὀγκολήθους ἀληθινούς. Ἐνας καταράκτης ἐκεῖ κάτου. Τὰ νερά χύνονται μὲ παραλαμόν καὶ σπορπίζονται σφενδοκίζουσα εἰς τὸ διάστημα καὶ ἰριδίζουσι εἰς μύρια χρώματα καὶ στρώνονται πάλιν ἐλὰ νὰ συντριβῶν ἐπάνω εἰς τὰς κροκάλας. Μία πνοὴ δροσιᾶς ἔρχεται ἀπὸ κάτου. Ἀριστερά ἐκεῖ βροχοῖ τεράστιοι μὲ σπήλαια, ὑπερκειμενοὶ ἀλλήλων, κατὰφροντες ἀπὸ πλατάνους καὶ γαύρους ὀλοπράσινοι ἀπὸ βροῦ καὶ ποικυρῆς, κρεμασμένοι εἰς πλεξίδας καὶ νερά ἀναβλύζοντα ἀπὸ ρωγμᾶς σκοτεινὰς καὶ σταλακτῆται κρεμασμένοι καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ διάστημα, εἰς περιέργα σχήματα. Παντοῦ πρᾶσινον, παντοῦ γλαυρὸς καὶ βλάστησις, παντοῦ σφρίγγος καὶ δροσιᾶ.

Τώρα ἀρχίζει ἡ ἀγρία φύσις. Κρημνοὶ πῶς ἔαλλοιζον. Τὸ γλαυρὸν χρώμα τοῦ οὐρανοῦ γίνεται τεφρὸν ἐπάνω ἀπὸ τὴν σκοτεινιά τοῦ περιβάλλοντος. Ἡ χαράδρα εἶναι φάραγξ πλέον. Ἐδῶ ἔχουν σκάψει τὰ πλευρὰ τοῦ βουνοῦ διὰ νὰ περῶσιν ἡ γραμμὴ ἀπὸ τὴν πλαγίαν. Παρέχει ἕνα μικρὸν τοῦνελ. Εἰσερχόμεθα μέσα εἰς τὸ σῶμα τοῦ βραχώδους γίγαντος καὶ μὲ μίαν γέφυραν σιδηρᾶν ἀρίνομεν ἀριστερά τὸν Βουραϊκόν. Ἄλλο τοῦνελ. Εἰς τὸ βάθος ἕνα θαμνίσαιον ταπειλὸν ἀπὸ τὰ βουνά πῶς συγκλίνουσι καταπράσινα, φωτιζόμενα κάτου κάτου ἀπὸ τὸν ἥλιον, εἰς μίαν ἡδονικὴν περιόπτην. Δεξιὰ μίαν φυσικὴν ἐνοκαρῆ ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ βουνοῦ διχάζουσα μέχρι τῆς κοίτης τοῦ ποταμοῦ καὶ νερὸ κατακρημνίζεται ἄνωθεν εἰς μίαν ὑγρὰν ῥαβδόν. Καὶ πάλιν ἄλλη γέφυρα σιδηρᾶ καὶ ἄλλη παρέχει διὰ νὰ περῶσιν τὸν ποταμὸν καὶ νὰ κολλήσωμεν εἰς τὴν ἀπέναντι πλαγίαν. Ἐδῶ τὸ ποτάμι πλέον εἶναι βαθειά πολὺ. Κάτω ἀπὸ τὸ τραῖνο τὸ βλέπομεν νὰ συγκαταίται καὶ νὰ στροβιλίζεται μέσα εἰς χανοῦσας κοιλότητας τῆς κοίτης του.

Ροιτημένοι ἀπὸ ἀπὴν τὴν ἀνά πᾶσαν στιγμὴν ἐναλλαγὴν τῆς φύσεως, ἀπὴν τὴν κινηματογραφικὴν ἀνέλιξιν ὄλοι, ἐντεινόμεν ὄρασι, ἀκοὴν, ἀφήν, ὄσφρησιν, ὄλας τὰς αἰσθήσεις καὶ ἀνοίγομεν τὴν ψυχὴν μας εἰς αὐτὸ τὸ ἀνεμπνευστικὸν λούσιμον.

Ἐξαφνα τὸ τραῖνο ἐλαττώνει τὴν ταχύτητά του. Ἐδῶ τὰ δύο βουνά μᾶς ἀποκλείουν τὴν διόδον. Νομίζει κανεὶς ὅτι οἱ δύο γίγαντες, τοὺς ὁποίους ἐβλέπομεν τόσῃν ὥραν ἱσταμένους τὸν ἕνα

ἀπέναντι τοῦ ἄλλου ἀπειλητικῶς, ἐπέπεσαν ἐναντίον ἀλλήλων καὶ συνεπλάκησαν στήθος μὲ στήθος. Διόδος δὲν ὑπάρχει. Μέσα ἀπὸ τὸ στενότατον διάκενον, βαθεῖα κάτου, μόνον ὁ ποταμὸς εὐρήκε διόδον καὶ στροβιλίζεται σκορπίζων καρχασιμούς διὰ τὸ κατῶρθομα του.

Ἄλλ' ἡ Τέχνη ἐνίκησε τὴν Φύσιν. Ἐτρώθησαν τὰ ἕνα βουνόν, συνέδεσαν τὰ δύο βουνά, ὑπὲρ τὴν κοίτην διὰ σιδηρᾶς γεφυρᾶς καὶ ἐτρώθησαν καὶ τὸ ἄλλο. Τὸ τραῖνο βαίνει βραδέως, περνοῦμεν τὸ ἕνα τοῦνελ, ὀλοσθαίνομεν ἐπάνω εἰς τὴν γέφυραν καὶ εἰσερχόμεθα εἰς τὴν ἄλλην σήραγγα διὰ νὰ κολλήσωμεν ἐπάνω εἰς τὴν πλαγίαν τοῦ δεξιῦ κολοσσοῦ.

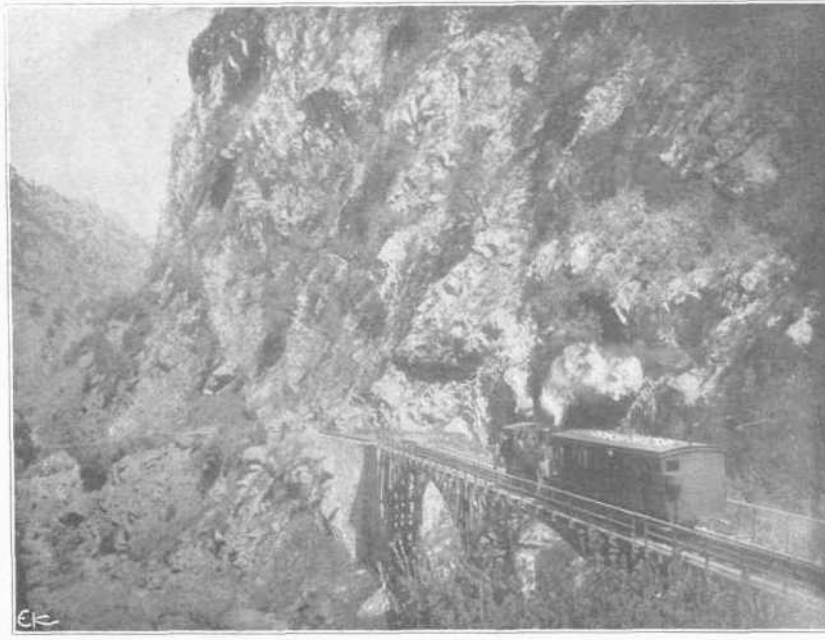
Τώρα τὸ πανόραμα ἀλλάζει. Ἡ χαράδρα εὐρύνεται. Ἐνα κάδρο γραφικώτατον ἀπλώνεται. Βουνά, τὸ ἕνα ὀπισθεν τοῦ ἄλλου, ὀρθοῦνται, τὰ Ἀρσάνεια, τὰ περίφημα, ἀπλώνονται εἰς μίαν ἀτελείωτον ὄροσειράν. Τὸ τραῖνο ἀνεβαίνει ἀκόμη, σκαλώνει μὲ τοὺς γαμφώνυχας τροχοῦς του ἐπάνω εἰς τὴν ὀδοντωτὴν ῥάβδον, ἡ ὁποία δῆκει καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν μεταξὺ τῶν δύο ἐλασμάτων.

Κατὰφρα ὄλα. Πλάτανον κάτου ἐκατέρωθεν τοῦ ποταμοῦ, πρῶτον ἐπάνω καὶ ὑψηλὰ ἐπάνω, ἐλάται. Μία ὀσμη κέδρου χύνεται παντοῦ καὶ τὸ ἔζον διανοίγει τοὺς μυκτηρας μας. Εἴμεθα πολὺ ὑψηλὰ τώρα 500 ἕως 600 μέτρα ὑπὲρ τὴν θάλασσαν.

Τραυλιά. Ἐχει καὶ σταθμοὺς ἐνδιαμέσου ἡ γραμμὴ. Μία καλύβη μέσα εἰς τὴν συστάδα καὶ πηγὴ ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ὑδρεύεται τὸ τραῖνο. Κατερχόμεθα καὶ γονόμεθα διὰ μῆς ἀτραποῦ δυσβάτου μέσα εἰς δένδρα καὶ βράχους. Ἀφθονὸν ὕδωρ δυνάμενον νὰ ἐξευτελίσῃ ὄλην τὴν προτεινόμεσαν ἀναβλύζει ἀπὸ μίαν ροαγὰ ἐνὸς βράχου. Τὰ ποτήρια θαμβώνουν ἀπὸ τὴν παγεράν πνοὴν τοῦ ρευστοῦ κρυστάλλου.

Καὶ ἀκόμη ἀνήφορος. Τὸ τραῖνον μας ἀναρριχάται ὀλονὲν μὲ τοὺς ὄνυχας του, σὰν ἔρπετον, ἐπάνω εἰς τὴν στίλβουσαν τροχίαν του. Ἀσφαλὸς τώρα εἴμεθα 600 μέτρα ὑπὲρ τὴν θάλασσαν.

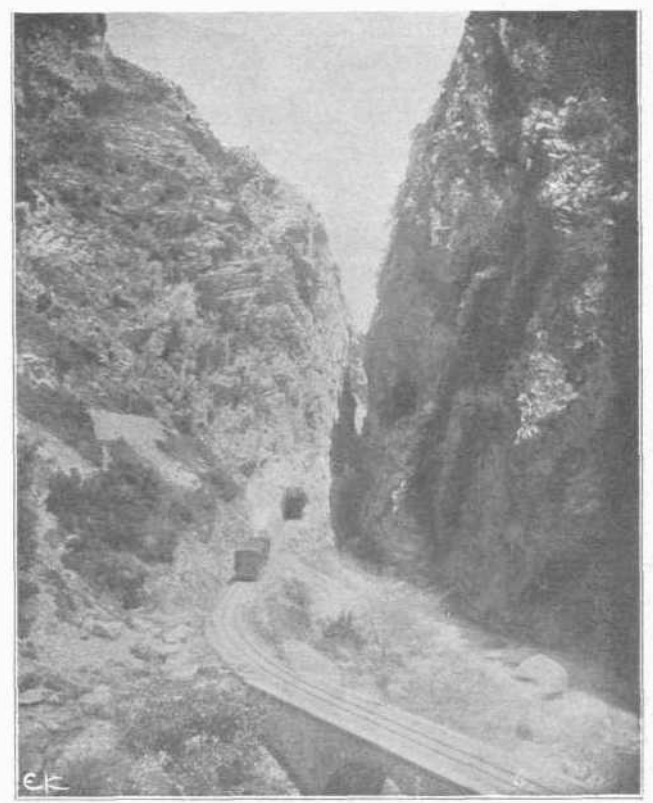
Ἄλλος σταθμὸς τώρα. Ἡ Ζαχλωροῦ. Δεξιὰ μας ἐδῶ, παρὰ τὴν γέφυραν καὶ μέσα εἰς συστάδα πλατάνων καὶ πρῶτον ὀρθούμενον ἐπάνω εἰς τὸ πρᾶνές ἐνὸς γηλοῦ δέκα δεκαπέντε καλύβια. Ἀριστερά ἀτραποῦ ἀναρριχόμεν ἐπάνω εἰς τὸ βουνόν, ἐλισσομένη καὶ εἰσδύουσα εἰς

Ο ΟΔΟΝΤΩΤΟΣ ΔΙΑΚΟΦΤΟΥ-ΚΑΛΑΒΡΥΤΩΝ [Ἐκ τῆς συλλογῆς Ἐλευθερουδάκη]

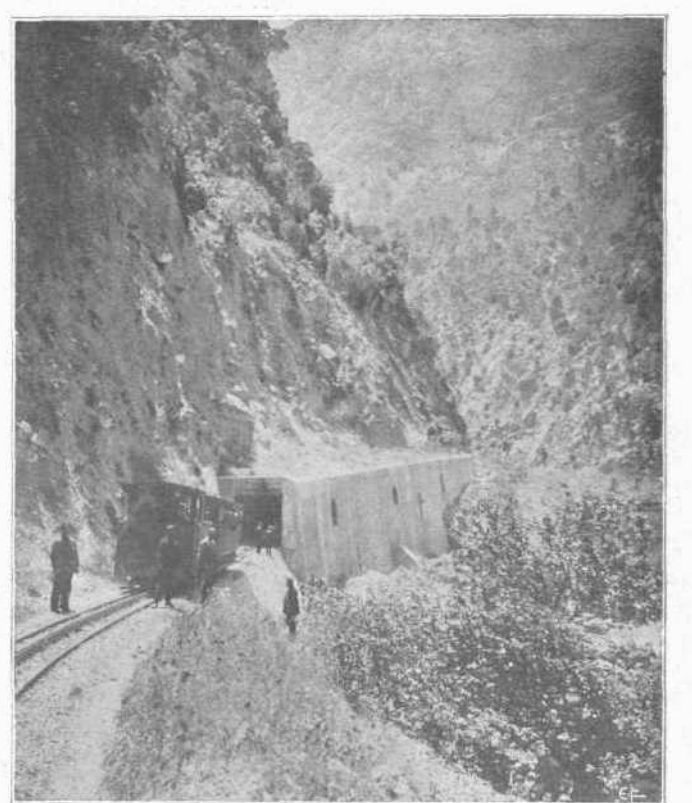
ναὸν τῆς πόλεως καὶ τὸ ἐσπέρας γεῦμα ὑπὸ οὐρανοῦψεις πλατάνους καὶ μὲ σοφείαν ἑλληνικωτάτων προπόσεων καὶ καλαμπουρία ἀπαισία. Τῶν καλαμπουριῶν μετέσχον πολλοί, ἕως ὅτου ἐδέησε νὰ παρέμβῃ καὶ ὁ φρενολόγος κ. Βλαβιανός, διὰ νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν ῥοσόν. Ἄλλὰ τὴν ἔπαυθεν καὶ ὁ ἰατρός, διὸτι προσβλέπον ἐμὲ τὴν ἐγαρακτηρίσεν ἐπι-δημία. Ὁ Λάμπρος τοῦ εἶπεν ὅτι ἐμεῖς μέλλον καλόν, ἀλλὰ παρετήρησα τότε ὅτι ἐμεῖς θαμνίσαιον παραζέμενον, ἀφοῦ ἐκάθητο δίπλα του μίαν ντεμοναζέλλα χαριτωμένη. Παρενέβη καὶ τὸ σκελλὶ τοῦ ἀστυνοῦ, τὸ ὁποῖον ὡς ἀντελήφθη ὁ Λάμπρος ἦτο πεταλωμένον καὶ τὰ πέταλά του εἶχον ἔλθει πλέον ἢ ἀπαξ εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸ πανταλόνι του. Τὰ γέλωτα τέλος πάντων εἶχον φθάσει μέχρι λιποθυμίας, ὅταν ὁ κ. Σχορτσάντης, ἀπαντῶν διὰ παρακόνου εἰς τὸν κ. Ζαίμη, καλέσαντα κατὰ τὴν πρόποσιν του ξένους τοὺς ἐκδρομῆς, παρετήρησεν ὅτι τρεῖς μέχρι τοῦδε ἔγιναν ἀπαξία. Καὶ κάποιος τότε ἐγαρακτήρησεν τὸ γεγονός ὡς «Ἀταξὶ λοκομο-τρεῖς». Τὸ τέλος αὐτῆς τῆς καλαμπουρομανίας ἔδοκε ὁ Ρόμπος μὲ τὸ βιολεῖ του συνοδευόμενος ἀπὸ λαοῖτο καὶ σαντοῖρι.

Λεβεντιά χαμαροστή, μέσα σὲ βουνά, σὲ δάση, πῶς προβάλλει μὲ σαθὰ τὴν Πατοῖδα νὰ δοξάσῃ. Φεῖγουν οἱ ἔχθροι μας, πᾶν κάθε Βούλγαρος ἀντάτης. Φεῖγουν, πῶς δὲν κιντᾶν ποὺς δὲ νὰ σταθῇ μπροστά της. Γεῖά σου, Ζάκα μ' ἀπὴ! ὀμορφῆ μου καβαλλίαση. Γεῖά σου, Βρόντα, Βρόντα Σηλεντι. Γεῖά σου, κάθε παλληκάρη.

Ο ΟΔΟΝΤΩΤΟΣ ΔΙΑΚΟΦΤΟΥ-ΚΑΛΑΒΡΥΤΩΝ

[Ἐκ τῆς συλλογῆς Ἐλευθερουδάκη]

Ο ΟΔΟΝΤΩΤΟΣ ΔΙΑΚΟΦΤΟΥ-ΚΑΛΑΒΡΥΤΩΝ

Μία κυρία ξροτῆ τὸν Τοῖμαν ποίαν συγγένειαν ἔχει ὁ Ζάκας τοῦ τραγουδιῶ με τὸν κ. Ζάκαν, τὸν μετ' ἡμῶν ἐκδρομῶντα. Καὶ ἀποκαλύπτει ὅτι ὁ Ζάκας τοῦ τραγουδιῶ εἶνε ὁ ἴδιος ὁ ἐκδρομῆς μας κ. Γρηγ. Φαλιρῆας, ὁ ἀτρόμητος καπετάν Ζάκας, ὅστις καὶ γίνετα ἀντικείμενον θερμοτάτων ἐκδηλώσεων. Ψάλλει ἔπειτα ὁ ἴδιος τὸ τραγοῦδι τοῦ ἀλημονήτου λεονταριοῦ, τοῦ καπετάν Φοῦφα.

Σηκώνομαι πολλὰ προῖ
δνὸ ὄρες πρὶν νὰ φέξῃ

μὰ τόσον πένθημα, τόσον θλιβερά, ὥστε ὅλοι συγχανοῦνται.

Τρεῖς μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Ἀπὸ μακρὰν ἀκούονται τὰ τραγοῦδια τῶν ἀκόμη. Γλεντοῦν οἱ ἄλλοι. Μετὰ τὸν κ. Καργαδοῦση εἰμύναμεν παρὰ τῆ οἰκογενεῖα Μερεντίτου. Κάθε ἐπιθυμία μας ἐπυρολαμβάνετο πρὶν ἀνοίξομεν τὸ στόμα μας. Δὲν θὰ λημονήσω ποτὲ τὴν προθυμίαν καὶ τὴν φιλοξενίαν τῶν Καλαβρυτινῶν. Μοῦ μένει ἀκόμη εἰς τὴν φαντασίαν μου ἡ σκηὴ τῆς κατανομῆς τῶν ἐκδρομῶν εἰς καταλύματα.

Ἐνα τραπέζιαι, καρφέας, χαρτὶ, μελάνι. Ὁ Δήμαρχος, ὁ ἀστυνόμος, ὁ Τοῖμας καὶ ὁ Σαγιάς ὁ γραμματεὺς τοῦ Συλλόγου τῶν Καλαβρυτινῶν. Ὁ Δήμαρχος. — Τὸν κ. Α. νὰ τὸν δώσωμεν εἰς τὸν Κ.

Ὁ ἀστυνόμος. — Βέβαια, καθαρὰ... Ὁ Γραμματεὺς. — Ἀναμφισβητήτως. Ἐπειτα ἐκάλειτο ὁ Κ. καὶ ὁ κ. Α. — Κύριε Α. θὰ κοιμηθῆτε εἰς τοῦ κ. Κ. Ὁ Κ. — Ποῦ εἶνε τὰ πράγματά σας;

Ἐπτά προῖ. Ἐφιπιοὶ διὰ τὴν ἱερὰν μονὴν τῆς Λαύρας. Προσκύνημα εὐλαφές. Δρόμος μίας ὥρας. Ἐπάνω εἰς γραφικώτατον λοφίον, παρὰ τοὺς πρόποδας καταφύτου διακλαδῶσεως τῶν Ἀρσανεῶν, ἡ Ἱστορικὴ Μονὴ, ἀντικρῦζουσα τὸν γέρο-Χελμόν, κατάλευκον ἀπὸ τὰ χιόνια. Οἱ ὅσοι πατέρες μας δεξιόνητα θερμοῦς καὶ φιλοφρόνους καὶ τῶσποντα ξαναγοὶ περιποιητικώτατοι καὶ στοργικοὶ. Σημαίνει ἔπειτα ἡ καμπάνα. Ὁ Ἡγούμενος κ. Σερραφίμ μετὰ τὰ κατάχρυσά του ἄμφια καὶ τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον, κατέγονται εἰς τὸν Ναόν, καὶ ἀρχίζει δοξολογία. Τώρα ἔξω εἰς τὸ προαύλιον ὁ Ἡγούμενος προσφωνεῖ τοὺς ἐκδρομῆς καὶ ἀντιφωνεῖ ὁ Πρόεδρος κ. Ζαΐμης. Ἐπειτα ἐξάγει ἀπὸ ὀσώτατων Πατέρων τὸ τιμημένον Λάβαρον, γονυπετοῦμεν ὅλοι περὶ αὐτὸ καὶ ψάλλεται Τρισάγιον. Ὁ Τοῖμας ἐξιστορεῖ θαυμασίως τὰ τῆς ἱστορίας

ΤΟ ΠΡΟΓΕΥΜΑ ΤΩΝ ΕΚΔΡΟΜΩΝ ΕΝ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΛΑΒΡΥΤΩΝ [Φωτ. Ν. Γαζῆ, ἐν Καλαβρυτοῖς]

Ν. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ Ἰατρός, Δήμαρχος Καλαβρυτῶν.

τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ὁ Π. Πατρῶν Γερμανὸς ἠλόγησε τὰ ὄπλα τῶν καπεταναίων, Ζαΐμη, Χαλαράμη καὶ ἄλλων, μέσα εἰς τὸν κάτωθι τῆς σημερινῆς Μονῆς ναῶν. Ἐπειτα ἐξήλθον ὅλοι καὶ κάτω ἀπὸ τὸν πλάτανον ἀνεπέτασαν ὁ Ἰεράρχης τὸ Λάβαρον.

Ἡ Μονὴ ἀρχὴν ἔχει τὸ παλαιὸν μοναστήριον τὸ εὐρισκόμενον μεσημερινοδυτικώτερον, τὸ ὁποῖον φαίνεται ὅτι ἐκτίσθη τὸ 961 ἐπὶ Νικηφόρου καὶ ὑπὸ τοῦ μοναχοῦ Εὐγενίου κατορθώσαντος ν' ἀναβιβάσῃ τὸν ἀρῆθρον τῶν μοναχῶν εἰς 970. Τοῦ παλαιοῦ τούτου μοναστηρίου καταστραφέντος ἀπὸ ἀρπάζας, ἀνικοδομήθη ἡ μονὴ εἰς τὸ 1600 πολλὰ μὲν ὑποστάσα ἀπὸ ἀρπάζας καὶ Τούρκους, προαγομένη ὁμοῦ διαρκῶς μετὰ τὴν δύναμιν καὶ τὸν ζήλον τῶν μοναχῶν.

Ὅταν ἠτομαζέτο ὁ Ἰερός Ἄγιον τοῦ 1821 εὐρίσκονμεν τὸν Ὑψηλάντην εἰς τὴν μονὴν ἀνακοινοῦντα εἰς τοὺς μοναχοὺς τὸ μέγα σῆδιον. Οἱ μοναχοὶ τὸ ἀπεδέχθησαν, ἐμαρτύρησαν δέ τινες ἐκ τούτων ἀποσταλέντες εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν μετὰ γράμματα πρὸς τὸν Πατριάρχη. Εἰς τὰς 22 Μαρτίου τοῦ 1821 ἡ μονὴ ἐδέχεται τὸν Παλαιὸν Πατρῶν Γερμανόν, τὸν Ἀνδρέαν Ζαΐμην, τὸν Σωτήριον Χαλαράμη τὸν Ἄνδρ. Λόντον, οἱ ὅσοι σινδοδεόμενοι εἰς Τριπόλιν ἀπὸ Τούρκους ἠρηγήθησαν ἀ μεταβοῦν. Ἦλθεν ἐκεῖ καὶ ὁ ἀρματολὸς Χονδρογιάννης, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀρπάξῃ τὰ εἰς Τριπόλιν μεταφερόμενα Τουρκικὰ χιρῆματα. Οἱ ἀσχοῦντες ἐφανέρωσαν εἰς τοὺς μὴ μεμνημένους μοναχοὺς τὸν σκοπὸν τῆς Ἐπαναστάσεως, ἐξεπέμφθησαν δὲ πανταχοῦ ἀπεσταλμένοι καλοῦντες τοὺς ἐγκριτοτέρους νὰ σπεύσουν πρὸς τὴν μονὴν μετὰ ὀλοφύρους.

3,000 ἄνδρες ἦσαν συνημένοι εἰς τὴν Μονὴν ἐντὸς δύο νυκτῶν.

Γύρω ἐκεῖ εἰς τὴν σωζομένην μεγάλην πλάτανον ἐμυρηκία ὁ ἔσμος τῶν στρατιωτῶν ἀναμενονόντων τὴν μεγάλην ἡμέραν. Οἱ μοναχοὶ τοὺς ἐπεριποιοῦντο ἀλλὰ τὰ σαρακοστινά φαγητὰ δὲν ἤρξον καὶ ὁ ἠγούμενος ἐπέτρεψε νὰ φάγουν καὶ κρέας ἢ θρησκεία ὑπεχώρησεν εἰς τὴν Πατριδα καὶ ἀμέσως ἐθυσιάσθησαν 200 ἄνθρωποι τῆς Μονῆς.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐκάνοις τὰ τῆς τελετῆς. Εἶδε τὴν ἐν τῇ Πύλῃ χρυσοκέντητον καὶ μαργαριτοκέντητον σημαίαν καὶ τὴν ἐξήγησε διὰ σημαίαν τῆς Ἐπαναστάσεως. Καὶ τὸ ἔσπερας ἤρχισεν ἡ Ἀκολουθία. Προῖστατο ὁ Γερμανὸς καὶ συνεροῦργον ὁ Ἐπίσκοπος Καλαβρυτῶν Κύριλλος, ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Μονῆς Κωνσταντῖνος, ὁ Ἡγούμενος Καλίνικος, οἱ προηγούμενοι καὶ οἱ ἱερομόναχοι, ὁ τότε Ἀρχιδιάκονος Π. Πατρῶν καὶ ἔπειτα Μητροπολίτης Ἀθηνῶν Βλαχοπαλάδ-

ΟΙ ΕΚΔΡΟΜΕΙΣ ΕΞΩΘΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΤΗΣ ΛΑΥΡΑΣ

[Φωτ. Ν. Γαζῆ, ἐν Καλαβρυτοῖς]

πούλος. Ὁ ἄρχων Μουρτόγενης ἐφράλλε. Καὶ χύνοντα δάκρυα χαρῆς ἀσπάζονται ἀλλήλους οἱ πολεμισταὶ καὶ ὀρκίζονται ὅλοι ἐπάνω εἰς τὸ λάβαρον νὰ ζητήσουν τὴν Ἐλευθερίαν ἢ τὸν Θάνατον. Καὶ ὅλοι ἔπειτα Ἀρχιερεῖς καὶ μοναχοὶ, στρατιῶται καὶ ποιμένες μετὰ τὸ λάβαρον ἐπὶ κεφαλῆς ὀμοῦν πρὸς τὰ Καλάβρυτα διὰ νὰ ἐκδιώξουν τοὺς Τούρκους.

Ἡ Ἐπαναστάσις ἐγενεκεῦθη καὶ ἡ Μονὴ τὴν ἐβοήθει πάντοτε. Τῷ 1826 ὁ Ἰμβραήμ στέλλεται νὰ τὴν καταστειλῇ καὶ τὰ κτήματα τῆς Μονῆς τῆς Λαύρας δροῦνται καὶ καιόνται. Τὰ τιμαλφῆ τῆς Μονῆς στέλλονται τότε εἰς Ζάκυνθον καὶ τὴν Μονὴν τοῦ Σηπλιαίου καὶ μία οὐκ εἶνε νὰ ὑποταχθῇ ἡ Μονὴ διὰ νὰ σωθῇ, ἀπορριπτεται ὑπερήφανα ἀπὸ τοὺς καλοῦντες. Ἐγκαταλείπουν θρηνοῦντες οἱ γενναῖοι τὸ ἱερὸν ἐνδιαίτημά των. Εἰς τὰς 4 Μαΐου τοῦ 1826 ὁ ἴδιος ὁ Ἰμβραήμ ἐρχεται εἰς τὴν Μονὴν καὶ τὴν πυροποιεῖ.

Ἐπὶ δύο ἔτη, τὸ 1828, ὅτε αἱ Δυνάμεις διέταξαν τὴν ἀποχώρησιν τοῦ Ἰμβραήμ, οἱ μοναχοὶ ἀσπεγοὶ καὶ πεινῶντες σχεδὸν ἐταλαιπωροῦντο. Μέσω μυρίων δυσχερεῶν ἐπεχείρησαν μετὰ ταῦτα τὴν ἀνοικοδόμησιν τῆς Μονῆς τὸν ἥτις μέχρι σήμερον βελτιοῦται διαρκῶς.

Ὁ ἀρχαῖος Ναὸς τῆς Μονῆς, ὁ πυροποληθεὶς κατὰ τὸ 1826, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἐνάλῃ ἡ δοξολογία τῆς Ὑψώσεως τῆς Σημιαίας, ἐπισκευάσθη δαπάναις τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλείσεως.

Ἐπακολουθεῖ καρφές καὶ ροδοζάχαρη εἰς τὸ Ἡγουμενεῖον καὶ κατόπιν ἐπίσημοις εἰς τὸ Θησαυροφυλάκιον τῆς Ἱ. Μονῆς. Ἀστράπτει τὸ σκοτεινὸν διαμέρισμα εἰς τὸ φῶς

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΖΑΪΜΗΣ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου, Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου τῶν ἐν Ἀθήναις Καλαβρυτινῶν.

τῶν κηρίων καὶ ἰριδίζον οἱ πολῦτιμοι λίθοι, οἱ ἀδάμαντες καὶ οἱ σμάραγδοι καὶ οἱ σάπφειροι ποῦ στολιζοῦν τὰς ἁγίας καὶ ἱστορικὰς εἰκόνας καὶ τὰ ἱερά κειμήλια. Καὶ εἰς τὸ μέσον, ἐντὸς πολυτίμου θήκης καλυπτόμενον διὰ βαρυντιμοῦ ὀθόνης, ἀναπαύεται τὸ Ἱ. Λάβαρον.

Ἄλλ' ἔξαφνα ἀγγέλλεται ὅτι οἱ Κερκινιώται, ἔνοστοι καὶ ἐφιπιοὶ, ἐκινῆσαντες ἀπὸ τὸ χωρίον Κερκινή, τὴν ἰδιαίτηραν πατριδα τῶν Ζαΐμηδων ἔρχονται εἰς προῖπάντην μας. Ὅλοι ἔξω. Ἐκατὸν εὐσταλεῖς ὀλοφύροι, ἄλλοι φουσταναλλάδες ἐφιπιοὶ καὶ ἄλλοι πεζῆ, μετὰ τὸς γκράδες καὶ ἐμπρός, μετὰ τιμητικὴν φρουράν ἀπὸ 12 ὀλοφύρους, ἡ σημαία τῶν Ζαΐμηδων. Ἄλλο δοξασμένον ῥάκος, μυριότηρον ἀπὸ ἐχθρικός σφαῖρας, καὶ μαθρον ἀπὸ τὸν καπνὸν τῆς πυρτίδος. Λέγουν μερικοὶ ὅτι αὐτὴν ἔβρωσεν ὁ Π. Πατρῶν. Εἰς τὴν συνάντησίν μας κενονοῦται τὰ ἑκατὸν ὄπλα ἀλλεπαλλήλως καὶ ἐπὶ δέκα λεπτά ὁ ἀντίπαλος ἐξυπνῆ καὶ ἀναστατώνει τὰ γύρω βουνά. Ἐπάνω εἰς τὰς ἐπὶ τῶν βουνῶν

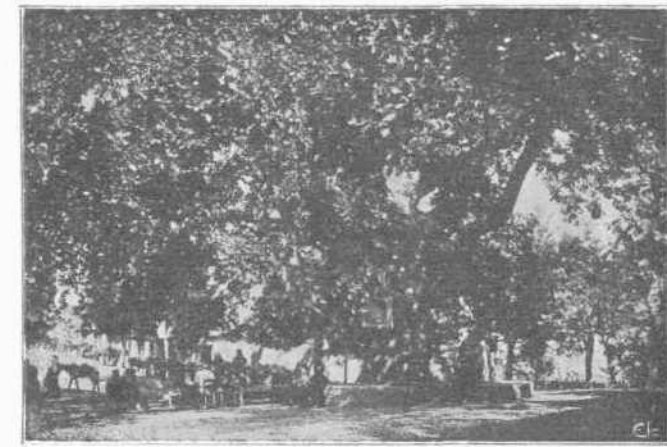

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΛΑΥΡΑΣ

ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ὁ Παλ. Πατρῶν Γερμανὸς ἠλόγησε τὰ δάλα τῶν Καπεταναίων κατὰ τὴν ΚΕ' Μαρτίου.

νῶν ἐλισσομένης ταινίας μίᾶ ἀλλοσσοῦ γραφικωτάτη, ἐφίπκων, πεζῶν, κυριῶν, ἐνόπλων φουσταναλλῶδων, νέων, γερόντων. Καὶ μετὰ τὴν ἐπάνωδόν μας εἰς τὰ Καλάβρυτα μίᾶ σκηὴν ἐξόχως μεγαλοσπετῆς μᾶς συγκινεῖ καταντικωτάτα. Ὁ Ζαΐμης χαρίζε τὴν οἰκογενεακὴν σημαίαν τῶν Ζαΐμηδων εἰς τὴν κοινότητα Κερκινῆς νὰ τὴν φυλάξουν εἰς αἰώνιον κλέος. Κλαίει ὁ Ζαΐμης καὶ πνίγεται ἡ φωνὴ του. Κλαίονμε ὅλοι αὐτὴν τὴν μεγάλην στιγμήν. Καὶ ἐπακολουθοῦν ἀληθινὰ ὀμοβροντία. Ἐπὶ ἕνα τέταρτον πυροβολοῦν καὶ γεμίζει τὸ διάστημα ἀπὸ πυκνὰ σύννεφα καπνοῦ καὶ οἱ πλάτανοι ραίονυν τὴν σκηὴν μετὰ κλαυθία των.

Χορὸς ἔπειτα, χορὸς λεβέντικος. Ζαΐμης, Ζάκας, Ματσούκας, Τοῖμας, Δήμαρχος, Σαγιάς σφύρον τὸν χορὸν. Καὶ πρόγευμα, καὶ πόκερ καὶ περιπάτους καὶ γεῦμα ἐπίση-

Ο ΘΕΩΡΑΤΟΣ ΠΛΑΤΑΝΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΤΗΣ ΛΑΥΡΑΣ

ΙΩ. ΣΑΪΙΑΣ

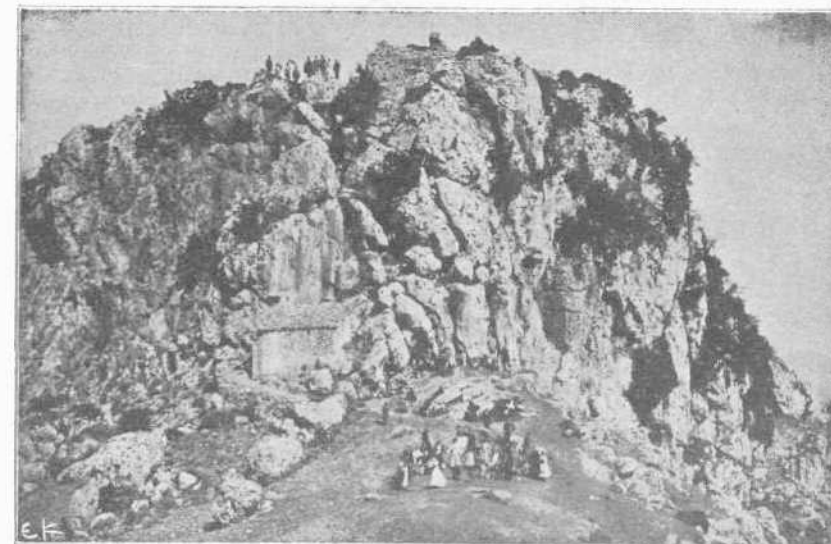
Γραμματεὺς τοῦ ἐν Ἀθήναις Συλλόγου τῶν Καλαβρυτινῶν.

μον τὸ βράδυ μετὰ προπόσεις πάλιν καὶ ἐνθουσιώδεις προσολαίας τοῦ Ματσούκα καὶ ὄνος καὶ ἐγχερις εἰς τὰς 6 τὸ πρωῖ διὰ τὸ Μ. Σηπλιαίου.

Τὸ τραῖνον κατολισθαίνει προσεκτικὰ ἐπάνω εἰς τὴν κατηφορικὴν τροχιάν του καὶ μετὰ μίαν ὥραν σταθμῶμενον εἰς τὴν Ζαχλωροῦν. Ὅλα τὰ μεταγωγικὰ μέσα τῶν ἀγροτῶν τίθενται εἰς τὴν διάθεσίν μας. Ἄλογα, ἡμίονοι, πόλοι ὄνον. Ἀπόστασις ἡμερῶν ὄρας τὸ πολὺ. Κορδέλλες ἀνάμεσα εἰς βράχους, ἀνάμεσα εἰς πρῖνους, κάτω ἀπὸ γυγάντια ἔλατα. Πέραν ἐκεῖ, μέσα ἀπὸ τὰ πυκνὰ κλαυθία, διακρίνομεν καταπρασινας καλλιεργημένας ἐκτάσεις ὑπὸ τῶν μοναχῶν. Τὰ ἀηδόνια θροοῦν καὶ ψάλλουν τὴν Φύσιν καὶ τὰ νερά, νερά παντοῦ κρυσταλλώδη, νερά ἀρθωνα — ἐξευτελισμὸς τέλειος τοῦ ὕδατος — συνοδεοῦν τὴν μελωδίαν τῶν λάλων πουλιῶν. Ἀγριαὶ λόχμαι καὶ κρημνοὶ καὶ γέφυραι ἀπὸ κορμῶν δένδρων καὶ χαρμαὶ ὄφιοειδεις καὶ διασκελισμάτα βράχων καὶ ὀρητικῶν ρυακῶν καὶ πνοὴ παγερὰ ἀναδιδομένη ἀπὸ τὸ διάστημα.

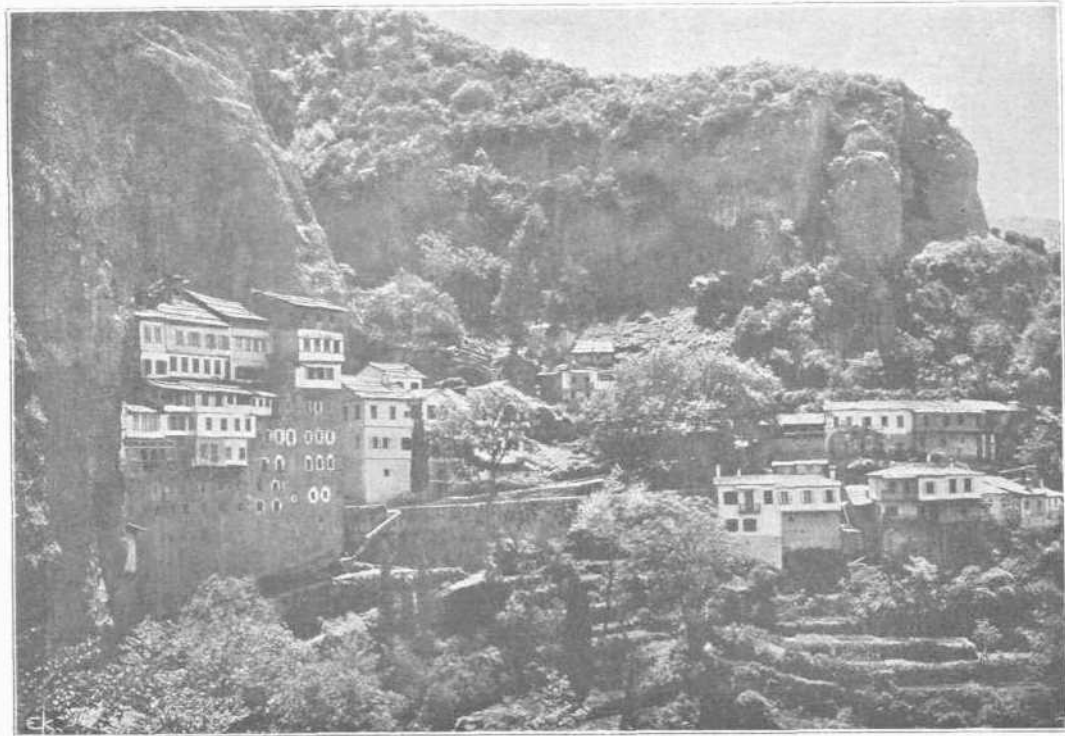
Νὰ τώρα τὸ μοναστήρι ἐκεῖ μακρὰν. Ὑπερκεῖται τὸ βουνὸν σὺν τείχος φρουρίου κατακόρυφον καὶ ἐπάνω εἰς τὸ τεῖχος, σὺν ὄγκος, σὺν σπηρῇ, σὺν δοτιῆν, ἔχει φητρώσει ἡ αἰωνόβιος οἰκοδομὴ καὶ φαίνεται ἀπὸ μακρὰν, ὅπως προβάλλει μέσα ἀπὸ τὰ δένδρα, σὺν κρημασμένη μετὰ σκονιά εἰς τὸν ἀέρα. Τώρα πλέον ἐδῶ εἰς αὐτὰ τὰ ὑψηλὰ ἢ ἐλάτη καὶ ἡ δρις ἀντικαθιστοῦν τοὺς πρῖνους ὀτακασίαν μέτρων ὕψος ὑπὲρ τὴν θάλασσαν.

Σημαίνον τὰ σημάντρα ἀρμονικά, σημάντρα παλαιά, συμβολίζοντα μετὰ τὴν λαλιάν των τὴν ἱστορίαν τῶν αἰώνων, χρόνους διαγωγῶν, χρόνους ἀγλῆς, χρόνους δουλείας. Μυρῆζει Βυζαντινισμὸν τὸ μοναστήρι. Τεῖχη κυκλώπεια, θυρίδες μικραὶ, ὄσοι ὑπερκείμενοι ἀλλήλων, πολεμιστρά μετὰ εἰς βράχους ἐσακμῆτους, στόματα θανάτου, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔχουν τὸ ζέον ὕδωρ οἱ ἐγκλειστοὶ κατὰ τῶν πολιορκουμένων καὶ μίᾶ σιδηρὰ, κυκλώπεια καὶ αὐτῆ, πύλη. Τὸ σύνολον ἐκτισμένον μέσα εἰς ἕνα τερά-

ΤΟ ΠΑΛΗΟΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟ

στιον σπήλαιον. Μία σήραγγα πλάκωσθαι, μαρμαρόδητος, θολωτή, έπειτα ένα πρόστυον με τόν διεφάλλον άετόν, κλασικού τύπου, εις τό δάπεδον και δεξιά ο ναός. Μέσα εις τό σπήλαιον ή εκκλησία εσφηρωμένη, μικροβλα, καταχρυσος, με κοσμήματα βυζαντινά, εικόνας παμπάλαιας, τεραστίους πολυελαίους και κανδύλας άργυράς, από σφρηγίστατον μετάλλον. Ο χρυσός, ο άργυρος, και οι πολύτιμοι λίθοι όργιάζουν εκεί μέσα. Τό εσωτερικόν φωτίζεται μόνον από τό φώς τών κηρίων και τών πολυελαίων. Φωτοθυρίδες δέν υπάρχουν. Ο Ήγούμενος κ. Καλλιόπας εις τόν θρόνον του με τά άμφιά του και ο λειτουργός εις τό μέσον του ναού κατάχρυσος, με τρεις διακόνους κρατούντας τά "Αγία καθ' όλην την διάρκειαν. Βυζαντινοί χοροί ψάλλον παλιμελείς και γλυκύμολποι. Ψάλλει δεξιά ο Νήφων, μονάζων τώρα εκεί, και διευθύνων την σχολήν της Βυζαντινής Μουσικής. Ο λιβανωτός σκορπά τό άρωμά του και γεμίζει τό διάστημα από τόν ερώδη καπνόν. Οι χοροί ψάλλον τό «Πολυχρόγιον», οι πολυελαίοι κινούνται χαρμωσύνους και εις τάς εναλλαγάς εκείνας του κλυδωνιζόμενου φωτοπελάγιου, τά ιερά σκεύη και οι εικόνας και οι εις τό δάπεδον άετοί φρονιται σαν να έλαβαν κάποιαν ύπερφυσικήν πνοήν.

[Εκ της συλλογής Boissonas]

Η ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΟΥ Μ. ΣΠΗΛΑΙΟΥ

Ο κ. Γ. Τσίμας εξιστορεί τάς περιπετείας της Μονής. Οι μοναχοί Σημεών και Θεόδωρος, γεννηθέντες κατά τάς αρχάς του Δ' αιώνου, ευρόντες μετά της αγίας Ευφροσύνης την εικόνα της Θεοτόκου έκτισαν μικρόν ναίκον, ο όποιος έπωνυμείται σήμερα της "Αγίας Ευφροσύνης. Οι δύο μοναχοί, αδελφοί όντες, είχαν μεταβή εις Τεροσόλυμα εκεί δέ ειδον έν όπτασί τρεις άνδρας γηραιούς και μετ' αυτους ήλιόμορφον άνασσαν, αήλην ουράνιον περιστεμιμένην. Η γυνή αυτη ήτο ή Θεοτόκος και οι τρεις άνδρες ο Παύλος, ο Άνδρέας και ο Λουκάς. Η Θεομήτωρ διάταξε τούς δύο αδελφούς να δδδοιορησώσι διδάσκοντες έως την "Αχαΐαν, όπου θα εύρισκον την εικόνα της. Υπό θείας έμπνεύσεως έφθασαν παρά τόν Βουραϊκόν ποταμόν οι μοναχοί και εκεί συνήτησαν κόρην ποιμενίδα, όσιαν, την Ευφροσύνην, ήτις έξ αποκαλύψεως γνωρί- ζουσα ποϋ ήτο ή εικόνη της Θεομήτορος, τούς ώδήγησε και την ευρον έν σπηλαίω. Είναι βέβαιον ότι τό σπήλαιον τούτο ήτο ναός ερημικός παλαιότατος έν τϋ όποιω ιεροτύργει ο Λουκάς. Τότε φκοδομήθη τό πρώτον ναίκος.

νός και ο Άνδρόνικος ο Νέος. Κατά τϋ 1640 άπετερφώθη ο Ναός και τό θησαυροφυλάκιον, εσώθη όμως ή εικόνη της Παναγίας ή υπό του Ευαγγελιστού Λουκά ίστορηθείσα. Κατά τό 1641 άνηγέρθη εκ βάθρον ή Μονή. Όταν κατά τό 1825 ο Ίμβραήμ έδϋον την Πελοπόννησον εις τό Μέγα Σπήλαιον κατέφυγον χιλιάδες χριστιανών, εις τούς όποιους οι μοναχοί παρέσχον άσυλον, αυτοί έν υπαίθρω κοιμώμενοι, και τροφάς. Αυτά τά ιερά άργυρά σκεύη έπόλησαν οι μοναχοί διά να βοηθήσουν την Έπανόστασιν. Άλλ' ο Ίμβραήμ έπέρχεται ήδη κατά του Μοναστηρίου. Μάχονται δέ προσασπαστάι του ιερού οι όλιγοί κατά χιλιάδων και νικούν. Έπειτα ή Μονή δέν ήνωχλήθη ουδ' από τόν Ίμβραήμ, ουδ' από άλλους Τούρκους.

Άρχίζομεν τώρα την έπίσκεψιν της Μονής. Τά κελλιά, σκάλες, καταπατάς, πολεμίστρα, κάθοδοι εις τά ύπογειν, τείχη παχύτατα, όχυρά, βιβλιοθήκη περιούσια ιστορικά έγγραφα και βιβλία πολύτιμα. Νεαρός μοναχός, ο κ. Ν. Γεωργίου, Λιδάκιω της Φιλολογίας μάς ξενα- γει. Εις την Έφροσην μία μαρμαρόκτιστος κρήνη και έπειτα τό περιή- μιον υπόγειον με τά βυ- τία. Κάτω εις βάθος πολύ, εις ένα κατακό- τεινον υπόγειον, ανα- παύονται ο Άγγελής, ο Σταμάτης κ.τ.λ. Βαρέ- λια τεράστια, γωρητι- κότητα από έξ έως δώδεκα χιλιάδων όκά- δων, κολοσσοί άληθι- νοί, διά την εσοδειαν του οίνου. Πλουσία μο- νή με 100 χιλ. δραχ. έτή- σιον προϋπολογισμόν, τάς όποιάς δαπανήσας δεξίωσιν τών ξένων και προς συντήρησιν της. Κάθε βαρέλι φέρει τό όνομα του κατασκευα- στοϋ του και την χρο- νολογίαν της κατα- σκευής του. Έχουν θυ- ρίδας δι' όν εισέρχον- ται εις τό κϋτός των οι τεχνίται να τά καθαρί- σουν. Έχει τώρα πλην του παλαιού και θαυμά- σιον νεότεστον ξενώνα ή Μονή. Τον έκτισε και τόν έδώρησε εις την Μονήν ο έξ Αιγίου Κροϊσος κ. Σταυρολύ- πολος, ως άφιέρωμα, δατανήσας τά λϋτρα, τά όποια του έξήτη-

ΟΙ ΕΚΔΡΟΜΕΙΣ ΠΡΟ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΤΟΥ Μ. ΣΠΗΛΑΙΟΥ [Φωτ. Ν. Γαζή, έν Καλαβρυτοίς]

σεν ο Πανόπουλος, όταν ήμαλώτισε τόν υϊόν του. Η Μονή φιλοξενεί τούς επισκέπτας εις τούς ξενώνας της και τούς διατρεφει, διατηρούσα ύπηρεσίαν ειδικήν ύποστηρίου και εστιατορίου. Έπακολουθεί περίπατος ανά τά αξιο- θέατα μέρη, εις τό όστεοφυλάκιον, όπου αναπαύονται εις θήκας τά όστά τών κεκοιμημένων πατέρων, εις τό ιστορικόν κανόνι, όπερ προήσπζε την Μονήν από τάς επίθεσεις του Ίμβραήμ. Θεά θαυμασία, γωρητική. Πρόγευμα, χορός, άσματα, φαιδρότης, δεξίωσις εις τό κελλιά. Ο όσιος Άνδρόνικος, σύμβουλος κληρικός μορφωμένος, μάς προσφέρει εις τό κελλί του ροδόσα- χαρη και καφέ. Και κατόπιν έρχεται εκκινούμεν προς τά κάτω. Τό τραίνο τό μικροσκοπικόν μάς περιμένει, σφρι- ρίζει, και ή φαντασμαγορία χάνεται εις τό Λακοατό. Η κορδέλλα του κληματογράφου έτελείωσεν.

ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΑΠΟΨΙΣ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΤΟΥ Μ. ΣΠΗΛΑΙΟΥ

Όσοι από τούς έκδρομείς έδίψασαν τό όρατιον έν τη φύσει και τό άνεξή- τουν εις τά έν Ευρώπη διαφημιζόμενα τοπεία, όμολόγησαν ότι ή τόσον μα- κράν αυτη αναζήτησις εινε μία ματαιο- πονία. Φημιζεται τό Μόν Βεβάρ και όσοι τό ειδον όμολόγησαν, ότι ύπο- λείτεται της θαυμασίας αυτης εκτά- σεως εις την μεγαλοπρεπειαν της αδρό- τητος και αγριότητος της φύσεως. Η φύσις άλλου άποτελει κεφάλαιον έθνι- κού πόρου. Έδω τό κεφάλαιον τό έχο- μεν μέγα άλλα νεκρόν. Κανείς δέν έσκέ- φθη να έμμεταλλεύη αυτόν τόν πλοϋ- τον. Ούτε διαφήμησι, ούτε μέγαλα ξενοδοχεία, ούτε εκδρομιών ευθύνών— έκτός της τών Καλαβρυτινών— διοργα- νώσις. Και χάνεται χρομία, και χάνεται ένθουσιασμός διά την νέαν Έλλάδα. Ποία δύναμις, θ' άνοίξη τόν δρόμον εις γενικόν προσάντημα προς τό μέγα αυτό ιερόν της "Ωραίας Φύσεως; ΒΡ.

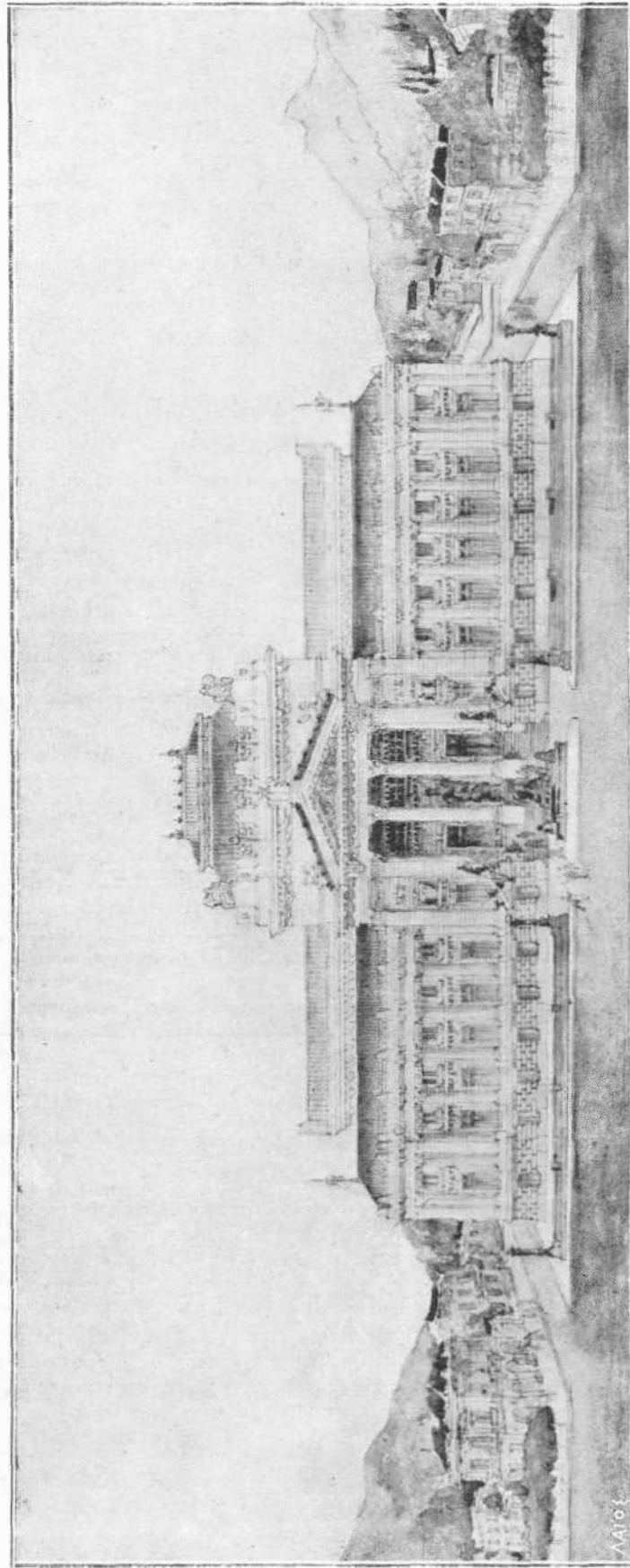
ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΝ ΜΕΓΑΡΟΝ ΠΑΤΡΩΝ

Εδετε τάς εικόνας και θανατάσατε γραμμάς. Δέν εινε Παρι- σινόν οικοδομήμα· είναι τό δικαστικόν μέγαρον Πατρών. Αυτά είναι τά έγκριθέντα σχεδιαγράμματα, άτινα θα έτελεσθούν, εκπονηθέντα υπό του αρχιτέκτονος κ. Άλ. Νικολούδη και ύποβληθέντα εις τόν πρό τινος προκηρυχθέντα διαγωνισμόν, υπό τό ρητόν: «Μηδενί δίαν δικάσης, πριν άμφοιν μϋθον άκούσης». Άλλ' ή κακοδαίμων μοίρα του δυστήνου αυτου τόπου έκαμε και άνέθορον τά βδελυρά μικρόβια, τά έπεργαζόμενα τόν όλεθρον παντός υγειούς στοιχείου. Είναι γνωστή ή ύπόθεσις και διά μακρών εξετέθη έν ταίς καθημερινάς εφημερίσιν. Ένώ τό Συμβούλιον τών Δημοσίων Έργων ένεκρινε, συνετεία ειση- γήσεως του Έπιθ. Δ. Έργων κ. Ν. Παντζίση, εξαιρόντος τάς άρε- τάς και τά πλεονεκτήματα της εκ τών ύποβληθεισών μελέτης υπό τό ρητόν «Μηδενί δίαν δικάσης πριν άμφοιν μϋθον άκού- σης», εις τόν Ύπουργόν τών Έσωτερικών υπεβάλλετο προς έπι- λογήν έκθεσις του Διευθυντου του Συμβουλίου τών Δημοσίων Έργων μετ' εισηγήσεως πλαστής, έν ή έφερόντο δύο ως εγκρι- θείσει μελέται και την όποιαν δι' άπάτης υπέγραψε καλή τη πίστει προς τόν προσαγαόντα αυτην τμηματάχην ο Διευθυντής τών Δημοσίων Έργων κ. Σάουρωτ. Εύτυχώς τό πράγμα άνε- καλύφθη, έπεδόθη μήνυσις κατά του βδελυρού πλαστογράφου, όστις—δυστυχώς—είναι και άνώτερος υπάλληλος τών Δημοσίων Έργων και ήδη επελήφθη της ύποθέσεως ή Ποινική Δικαιο- σύνη, ένώπιον της όποιας παρίσταται ως ιδιώτης κατηγορος ο καθ' οϋ ή άπόπειρα άδικήματος αρχιτέκτων κ. Άλ. Νικολούδης. Δέν θα γνωρίσουν διά πρώτην φοράν οι άναγνώσται της «Εικονογραφημένης» έργα του κ. Νικολούδη. Πρό τριών περι- πον έτών εδημοσιεύσαμεν πάλιν τά έγκριθέντα σχέδιά του, διά τό οικοδομηθησόμενον—πότε τάχα;—μέγαρον του Ύπουργείου τών Οικονομικών. Ώσαύτως ένεκρίθησαν και τά διά τό Δικα- στικόν Μέγαρον Αθηνών σχέδιά του. Και ήδη ερχόμεθα εις την περιγραφήν της ώραίας ταύτης μελέτης, ήτις ως έλπίζομεν, έν τη έτελέσει της θέλει στολίσει την πόλιν τών Πατρών με κτίριον άξιον και αυτών και του προο- ρισμού αυτου. Ο κ. Νικολούδης έν τη μελέτη ταύτη έταξινόμησεν εις δύο κατηγορίας και εις δύο όρόφους εκάστην τάς αίθουσας και τά συναφή αυτοίς οϋτως, ώστε τϋ εισερχο- μένω έν τϋ Μεγάρω μετά άνοδον βαθμί- δων δύο περίπου μέτρων κατά την προκή- ρυξιν και μετά λίαν περικαλή και αρμονι- κήν προτυλαίαν εξελίσσεται μεγαλοπρεπής έν τη άπλότητι του πρόδομος και οι τρεις μεγάλοι θύραι όπισθεν τών όποιων ευρί- σκεται ή αίθουσα του Κακοηγοδικείου, έναντι τϋ εισερχομένου, δεξιά δέ και άριστερά και εις κάθετον προς την πρώτην άξονα, οι αίθουσαι Προτοδικείου και Έφρετείου. Ένώ κλίμακες ένθεν και ένθεν φέρουσι

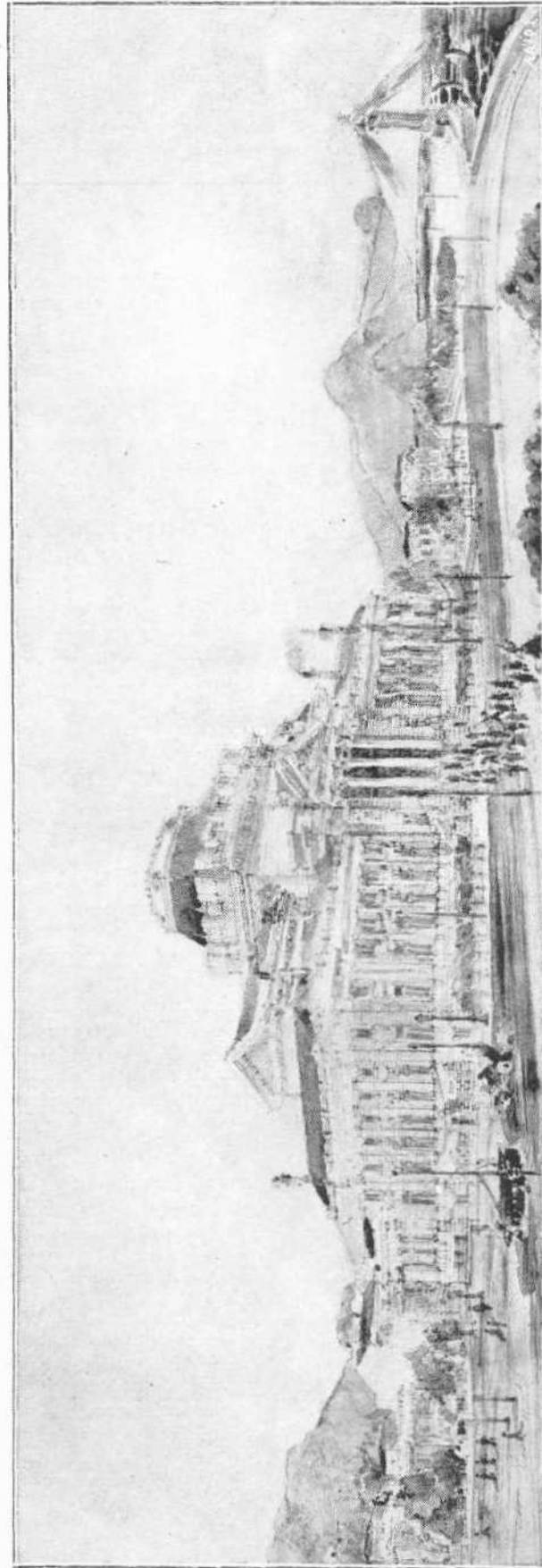
εις τόν Βον όροφον όπου ή κατηγορία τών δύο αίθουσών του Ειρηνοδικείου. Τοιαύται έν δύο λέξεσι οι μεγάλοι άρτηρία της συνθέσεως. Περίξ τών αίθουσών τά διάφορα γραφεία εκά- στης τών αίθουσών, οι Εισαγγελία δέ Προτοδικείου και Έφρε- τείου είναι λαμπρώς τοποθετημένα, συνθά τοις νόμοις οίτινες διέπουν τά Δικαστικά αυτά ήδρύματα. Ίδιατέρα προσοχή έν τη μελέτη ταύτη έδόθη όπως πλήθος, δικασταί, κατηγορούμε- νοί, μάρτυρες, φρουρά, εισέρχονται έν τϋ Μεγάρω κατ' ιδίας έκαστος διευθύνσεις, οϋτως ώστε ένϋ άρ' ενός ή ύπηρεσία ουδα- μως παρακολύεται άρ' έτέρου, και ως έξ αυτου, έλλείπει ή άσχημία προσαγωγής κατηγορουμένων, άφνης προκαλούντων συχνά τόν οίκτον ή τά μιση του πλήθους και ως ή τούτων άσχημία, ήν ή μελέτη αυτη μετά πολλής λογικότητος προσέβλεψε. Ο κ. Νικολούδης, έπωφεληθείς τών κλίσεων τών περιστοι- χούντων τό κτίριον οδών, διάταξε έν τϋ βάθρω μερικά τμήματα του προγράμματος, ήτοι διαμονήν φρουράς, άρχεία, έφικτα οϋτω εις την εξέτασιν δικογραφιών, χωρίς οι ένοντες άναγχαν αυτών να προσερχονται έν τϋ κυρίω Δικαστικϋ Μεγάρω και ως εκ της τοποθετήσεως των ενκόλα προς έξοδον έν περιπτώ- σει πυρός, κρατητήρια έν περιπτώσει καθ' ήν οι κατηγορούμε- νοι εινε πλείονες του ενός, και τέλος τάς ανακρίσεις υπό έποψιν άρχιτεκτονικής λογικής άπόψεως οϋτως ώστε οι προσαγόμενοι τϋ άνακριτή ενκόλως να προσερχονται χωρίς να εισέρχονται έν τϋ κυρίως Δικαστικϋ Μεγάρω. Ταύτα έν όλίγοις όσον άφορά τάς κατόψεις. Όσον άφορά τάς προσόψεις ο χαρακτήρισμός του Μεγαρου της Δικαιοσύνης άποτυπώται μεγαλοπρεπώς, αρχιτεκτονικής Έλληνορωμαϊκής άλλα και αρμονίας τοιαύτης, ώστε να έρεσκύη και τόν πλέον άδιάφορον όφθαλμόν. Ώραία έν τϋ χαρακτηρισμϋ της ή δι- στική προσοψις συμβολίζουσα άριστά διά τού κεντρικού αυτης άξονος την όπισθεν αυτης κειμένην αίθουσαν Κακοηγοδι- κείου, ένϋ δεξιά και άριστερά άπλιν θύραι, θλιβεράς μορφής, κατηφεις δεικνύουσι την εισοδον προς τάς άλλάς τών κατηγο- ρουμένων και φρουράς. Δέν δυνάμεθα έν τέλει ειμή ευφήμως να όμιλήσωμεν περιφραδώς περι τοιαύτης μελέτης φρονούντες, ότι ή αρχιτεκτονική εινε καλλιτεχνία και οχι μηχανική επισ- τέμη και ότι αποτύποις τοιούτων έργων δέν δύναται ειμή να εδραώση την πεποι- θησιν και εις τόν έξωτερικόν κόσμον, ότι έν Έλλάδι θα υπάρξουσι κτίρια άξια του προο- ρισμού των και του άρχαιον αυτης κλέους. Ο νεαρός αρχιτέκτων κατακατ' οϋτω διά της εκάστοτε βραβεινθείσης άξίας και ιδιοφυίας του, θέαν έπιφανή και περβη- λον. Υϊός όμογενούς ευπόρου εκ Λέρου, έσπούδασε την αρχιτεκτονικήν έν τη Σχολή των Ώραίων Τεχνών τών Παρισίων εργα- σταταίδης δέ ένταύθα ένασκει τό επάγγελμά του διακρινόμενος πάντοτε. ΒΡ.

ΑΛ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗΣ

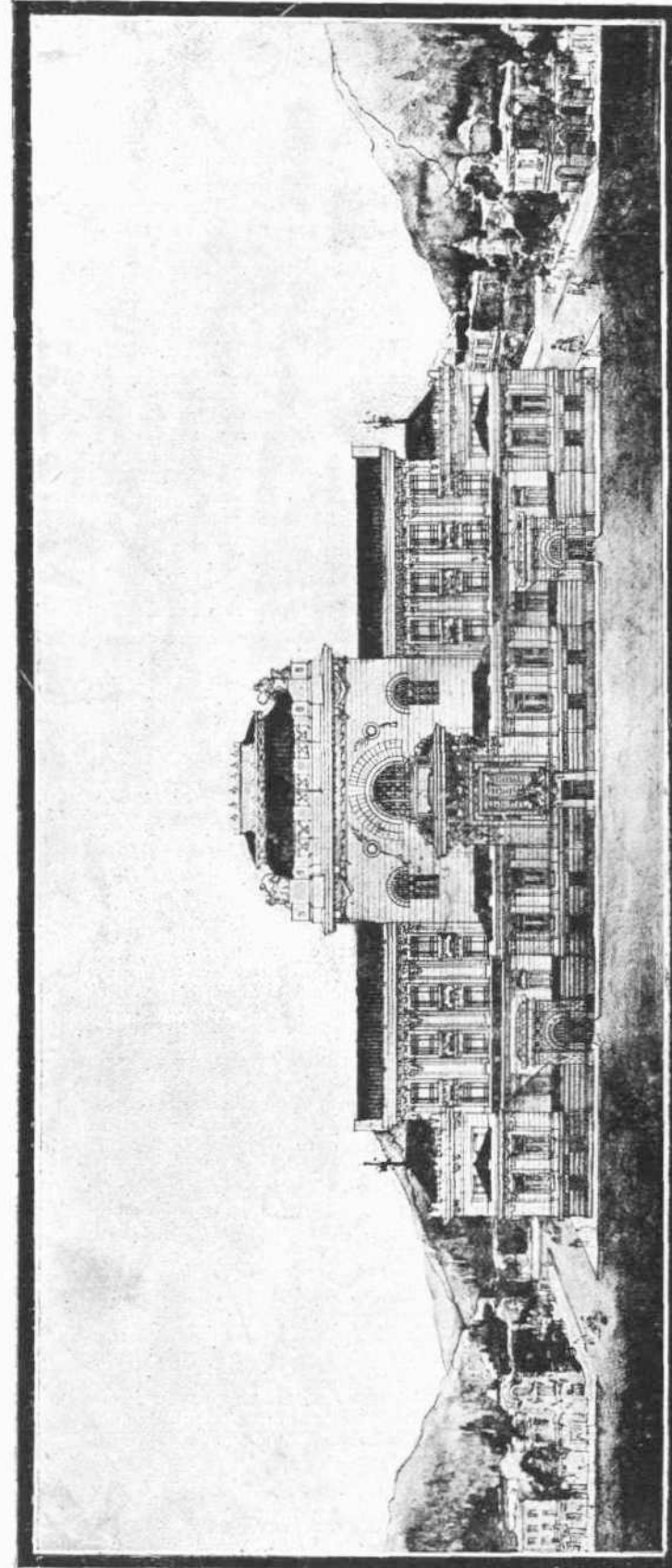

ΚΥΡΙΑ ΠΡΟΣΩΠΙΑ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΥ ΜΕΓΑΡΟΥ ΠΑΤΡΩΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΚΑΛΑΒΡΥΤΩΝ

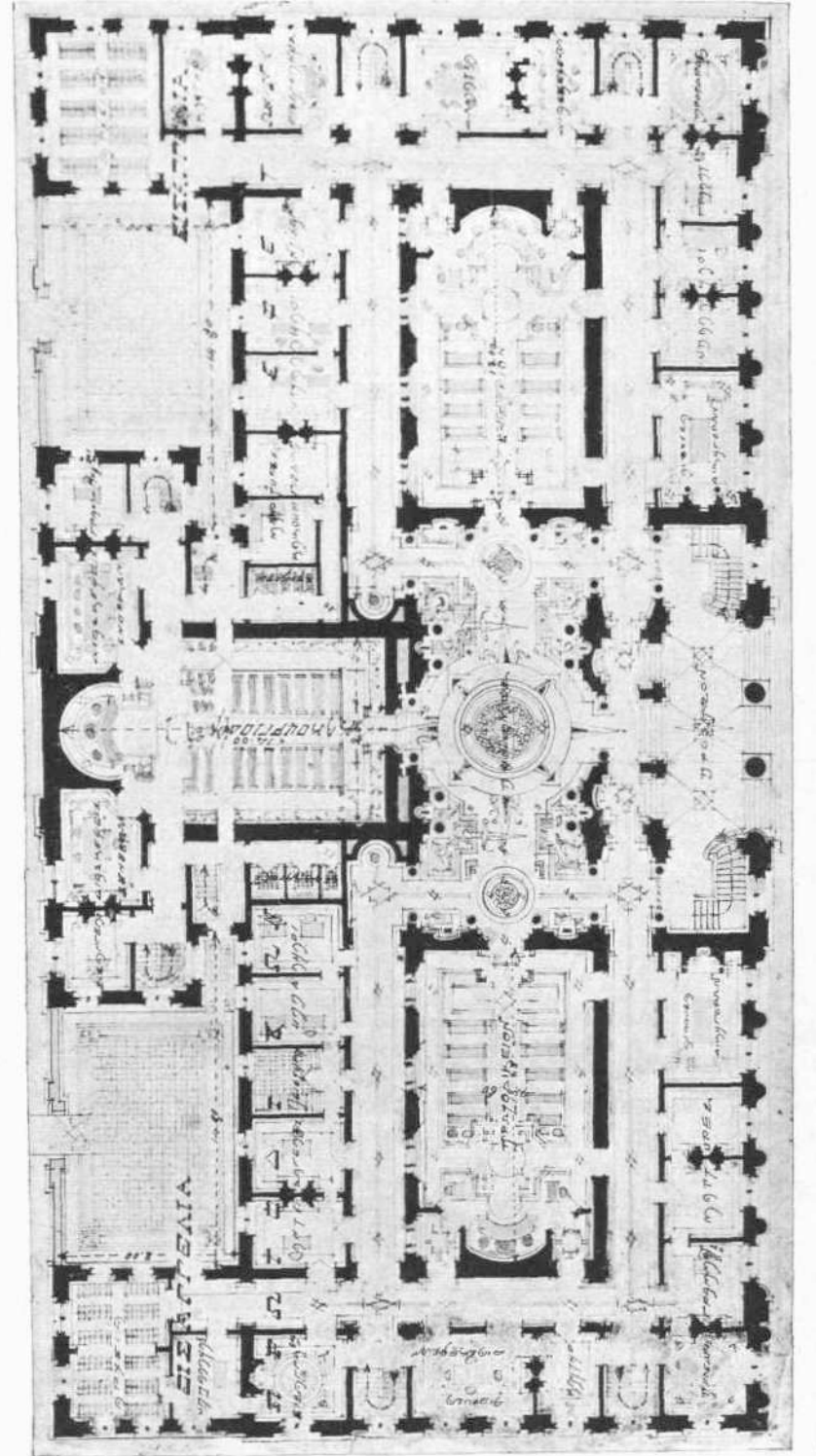

ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ ΑΠΩΣΙΑ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΥ ΜΕΓΑΡΟΥ ΠΑΤΡΩΝ ΑΠΟ ΤΩΝ ΟΔΩΝ ΚΑΛΑΒΡΥΤΩΝ ΚΑΙ ΚΟΡΙΝΘΟΥ

ΤΑ ΥΠΟ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΕΡΓΩΝ ΕΓΚΡΙΘΕΝΤΑ ΣΧΕΔΙΑ

ΟΠΙΣΘΙΑ ΠΡΟΣΩΠΙΑ ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΜΑΙΖΩΝΟΣ

ΚΑΤΩΝΙΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΟΡΟΦΟΥ

Παραθέτομεν ἀνωτέρω τὴν κάτοψιν τοῦ Α' ὀρόφου, διὰ νὰ ἴδωσι οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν ἐν λεπτομερείᾳ, μετὰ πόσης μερίμνης καὶ κατόπιν ποίας μελέτης ὁ ἀρχιτέκτων, ὁ συντάξας τὰ σχεδιαγράμματα, διέταξε τὰ διαμερίσματα τὰ ἀναγκασιώτα ἐπὶ τὰ ἐπὶ τὸ αὐτὸ συγκεντρούμενα διὰ νὰ ἀπαρτίσῃσι δικαστικὸν μέγαρον γραφεῖα καὶ παραρτήματα. Ἡ ἐπιτυχία του εἶναι ἤληπτή καὶ δι' αὐτὴν βεβαίως θὰ χαίρῃ ὑπερμέτρος ὁ καλλιτέχνης — ἐπιστήμων. Ἡ «Εἰκονογραφημένη» ἣ ὅποια ἔχει ἐκτιμήσει τὸ τάλαντόν του συμμερίζεται τὴν χαρὰν του αὐτῆς.

ΘΕΣΣΑΛΙΚΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Από σπείραν δυνατά γραμμένων εντυπώσεων του διακεκομένου και αγαπητού συνδέσμου κ. Δημ. Ταμπουρή, Λευκωνύτου της εν Βόλλω εκδομένης «Θεσσαλίας»...

ΤΟ ΓΚΕΚΓΙΚΟ ΜΑΝΤΡΙ

Και ενώ εφιστάμεθα εις τὸ ὑψηλότερον σημεῖον ἐνός λόφου, τῆς «λαφώδους Θεσσαλίας» — ὅπως ὁ κ. Γεωργιάδης εἰς τὸ κλασσικόν του βιβλίον ἀποκαλεῖ τὰ Ρεβένη — καὶ ἀπελάμβανα μίαν θαυμασιάν δύσεω...

Εἰς τὴν γὰρ πλεονά μία μεγάλη κοινοεὶδῆς καλύβη ἐκ χόρτου καὶ περὶ τῆς μάνδρας καὶ παρ' αὐτῆν, εἰς τὴν κορυφῆν τοῦ λόφου, ἀλλὰ μικραὶ ὁμοίαι καλύβαι, αἱ καλεῖσθαι τὸν «πιτσιτσόν»...

Καὶ ἀφοῦ ἀπύλωσα ὅλην αὐτῆς τῆς ἀραντάτους ὁραίας καὶ χαριέσσης εἰκόνας τῆς ζώης τοῦ ὑπαίθρου, καὶ ἀφοῦ ἐχόρησα τὸ θέαμα, τότε μόνον ἐπέκθησα...

Καὶ ἠξομάμεθα κατερχόμενοι τὸν λόφον, ἐνῶ ἡ πεδιάς τῆς Καρδίτσης καὶ τὸν Φαρσάλων ἠγῆσις νὰ καλύπτῃται ἀπὸ τὸν πέπλον τῆς νυχτὸς...

Ὅταν ἐξήλθομεν τῆς καλύβης προσεβλάσας τὸ βλέμμα μου ζωηρὰ περὶ εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν. Ἄνωθεν αὐτῆς τρία ἕξλα παραμοειδῶς τοποθετημένα, ἀπὸ τῆς κορυφῆς τὸν ὅποιον ἐκρέματο εὐτελεῖς σιδηροὺς γάντζος...

Η ΠΟΙΜΕΝΙΣ

Μόλις ὁ Ντουρῆς — ὁραῖος ἵππος μεῦ ὑπερήφανον βᾶσιμα, τὸν ὅποιον ἀνεξάντλητος φιλικὴ καλωσύνη μ' ἐχορηγῆσα διὰ νὰ διασχίσω τμηματά τινα τοῦ Θεσσαλικοῦ Ἀργεῶνος — ἐστράφη πρὸς τὴν καμπὴν τῆς ἀνοφερῆς ὁδοῦ, ἐμφανίσθη πρὸ ἐμοῦ, ὀλίγα βήματα μακρὰν αὐτῆς, μίαν...

κρήνη καὶ πρὸς ταύτην διηυθύνθη ὁ Ντουρῆς διὰ νὰ δροσιθῆ κατὸν πολυώροον πορείας. Μία γυνί, προφανῶς ἐκ τῆς φυλῆς τῶν Σαρακαταναίων, ἠσολεῖτο παρὰ τὴν κρήνην νὰ λευκάνῃ ἀμφιβόλον χροματισμοῦ φουστανέλλαν...

ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΙΓΓΕΒΙΤΣ

QUO VADIS?

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον)

Ἐπὶ τῆς ἔλλειψεν ἡ πνοὴ καὶ ἐσταμάτησε. Ἔπειτα μεῦ μόλις ἀκουομένην φωνὴν εἶπε: — Δὸς μου τὴν δόραξον αὐτῆν, Μάρκε...

ΧΙΙ

Ὁ λαὸς μετέβησαν κατὰ τὸ πλείστον μεθυσμένοι εἰς τοὺς κήπους τοῦ Καίσαρος. Ὁ Νέριον καὶ ὁ Τυγγελίνος, θέλοντες νὰ περιορισθῇ ἡ ἐπιδημία, ἡ ὁποία ἀπὸ τὰς φυλακῶν διεδόθητο εἰς τὴν πόλιν, ἐκέκωναν τὰ ὑπόγια, ἀφίσταντες δεκάδας τινὰς μαρτύρων διὰ τὸ τέλος τῶν ἀγώνων...

— Δὲν εἰμπορῶ, αὐθῆνα, εἶπε πρὸς ὁ Χίλων. — Εἶδες πὸς ἀπέθανον οἱ χριστιανοί; Θέλεις νὰ ἀποθάνῃς ὁμοίως; Ὁ γέρον ἀπῆντησε. — Καὶ ἐγὼ πιστεύω εἰς τὸν Χριστὸν! Ὁ Τυγγελίνος ὤρμησε, τὸν ὥρμησε κατὰ γῆς καὶ λακτίζων αὐτόν: — Θὰ ἀνακαλέσῃ; Θὰ ἀνακαλέσῃς ὁ,τι εἶπες; ἐφώναξε. — Δὲν εἰμπορῶ! — Εἰς τὰ βασανιστήρια! Ἀὐτοὶ Θεοῖς τὸν ἔδωσαν ἐπὶ δεκαὶφάντος καὶ ἠρχίσαν νὰ τοῦ ἀποστον...

ΤΟ ΙΩΒΙΔΑΙΟΝ * * * * * ΤΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΦΥΛΑΚΟΣ

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ ΚΑΛΟΓΕΡΗΣ Ο Κεντρικός Ταμίας του Κράτους.

Πενήκοντα έτών υπαλληλικός βίος άμοιος, λογόδης, εδρευτικός διά τὰ ανιφέρτα τού Κράτους, αυτός είνε ο βίος τού Κεντρικού μας Ταμίου κ. Κλεισθένους Καλογερί, ο οποίος ανήκει βεβαίως εις τήν εκτίμησιν τού Πανελληνίου. Διαχειρίζεται κατ' έτος ποσά πεντακοσίων περίπου εκατομμυρίων και ούδέποτε εις τήν ποινδαίδαλον έπηρεασιν τον εφοδη μίμ βραδείης, έν σφάλμα, και τό μή οολογριακόν. Τά πενήκοντα έτη τής έπηρεσίας τον έλλαν τον τό ιδεώδες τού υπαλλήλου, τό άφθαστον. Υπαλλήλου είνονειδήτον, άγνού, θουάζοντος τά ίδια εις τά κοινά, προκειμένου με αυτοβουλίας, εργατικό. Υπαλλήλου τον όποιον είνονειδήτος, ο άκούρατος, εις έπιτροπιάς και εις Ταμεία, ο κ. Καλογερί έπιφορτίζεται να γίνη ο Άρχος. Έπειτα από 50 έτών εργασιάν δεν έμειώθη ή άκμή του. Αν εισγάτετο νέος όσον εισγάτεται πιά είνονειδήτος υπαλλήλος, τόρα εισγάτεται διαπαισός και τριπλασιός. Και ειπε πλέον ο κ. Καλογερί ή ζώσα ιστορία των Οικονομικών τού Κράτους και τό ζών μέγα βιβλίον του. Ο Κεντρικός Ταμίας ένθουμείται κάθε έποχών και κάθε δικαιούχον και κάθε ποσόν. Φαντασθήτε χιλιάδας δικαιούχων, μυριάδας ποσών, όγκους έγγραφών, πλήθος διαφορών, αζομοιώσεις ποσών, ποικιλίαν έποθέσεων και όλα αυτά συγκεν-

τρωμένα εις τήν μνήμην ένός ανθρώπου. Και πάλιν όλα αυτά κατασκευάμενα με διαύγειαν κοινταλλίνον κατόπιον. Καθ' έσπέραν ανοηφίζεται ή χρηματική κίνησις τής ήμέρας, ή κοινδαίδαλος, εις δελτίον και κατά δεκαήμερον εις καρίσασιν φοιτιστικήν διά τήν πορείαν των οικονομικών τού Κράτους. Ο Τρικοίτης ειπε και έξοχην τό προσόν τού εκλέγειν διά πάσαν θέσιν τό καταλληλότερον ποσόσιον. Και όταν ταμιακά άνωμαλία έπιβαλον τήν ανάγκην να εφοδη ή τελειότης τού υπαλλήλου διά να τεθη επί κεφαλής τής διαχειριστικής έπηρεσίας τού δημοσίον πλούτου, ο άείμητος πολιτικός τόν κ. Καλογερίν έθεσε φροφόν τού κοινού θησαυρού. Όταν από εικοσιν ένών ο χαλιβίνος αυτός υπαλλήλος, συμπληρώσας τά έτη τής συντάξέως του, ήθέλησε να άπομακρονθή τής δημοσίας έπηρεσίας, αί Τράπεζαι τού ήρωσαν τάς άγκάλας, έποσχόμενα πολλαπλασιας άποδοχάς εκείνων, ών άπήλανε από τήν Πολιτείαν. Η Τράπεζα τής Κωνσταντινουπόλεως τον ένεκοιλώθη τότε και ο κ. Καλογερί προσέφερεν εις αυτήν έπηρεσίας δούτως εκτιμηθείσας. Ο Τρικοίτης τότε επέμεινε να τον έπαυαφίση εις τήν έπηρεσίαν τής Πολιτείας και ο κ. Καλογερί εργατέλειρε τήν προσοδοφόρον και ήσυχον θέσιν του διά να ταχθή και πάλιν εις τήν έπηρεσίαν τής Πατριδος. Και έντοτε Άρχος άγρευ- τος τού Δημοσίον θησαυρού, άκούρατος, άκάματος ήσυχος εις τήν Πατρίδα. Τό ζήτημα ποίος θα τον άντικαταστήση, αν θέληση ποιητ' αναπαυθή. Αδιάς τάς άρεάς του τό ένθνος άντιήμερε με τον άνώτερον Ταξίαρχην, ή Γαλλική Κεβέρησις με τό ισότιμον παρίσημον τής Αεγέωνς και ή Οθωμανική με τό όμότιμον Μετζιριε.

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΑΓ' ΟΛΑ

ΤΑ ΜΟΥΣΕΙΑ ΜΑΣ

Πρώτης τάξεως πνευματικόν έντροφήμα παρουσιάζει ή «Εικονογραφημένη» διά τούς αναγνώστας της. Ο διακεκριμένος καλλιτέχνης κ. Στέφανος Ξενοπούλος, ο με μόρφωσιν ού τήν τυχοσίαν προικισμένος, ο ζήσας έξω και ίδον πός εξηγούνται εκεί εις όλους οι προγονικοί θησαυροί, ώστε να μη είνε βραχυμηνικά δυνάστη ειδοίαι, θα μάς οδηγήσιν εις ένα αισθητικόν περιπατητόν ανά τά διάφορα Μουσεία μας, τά Αθηναϊκά και τά άλλα. Μία καλλιτεχνική άντίληψις τό βλέπει άλλεώς τά πράγματα και άλλεώς τά διατυπώνει και δι' αυτό οι περιπτώσει μας θα είνε μία πρωτοτυπία και μία διδασκαλία μαζύ, σοβαρά άλλα και άπολαυστική συνοδευομένη με θαυμασίας εικόνας.

ΧΩΡΙΣ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΕΙΣ

Η «Εικονογραφημένη» προς τούς ύποστηρίζοντας αυτήν αισθάνεται πάντοτε ύποχρεώσις και είνονομοσύνη, πάντοτε δε προς τούς συνδρομητάς της τήρει έξαιρετικήν άβρότητα, τούς δε καθυστερούντας τήν συνδρομήν των άναμένει όσον είναι δυνατόν περισσότερο, ειδοποιούσα αυτούς έν τή μεταξύ. Μία καθυστέρησις συνδρομής βεβαίως δύναται να προέλθη έν παντοίω λόγω, αλλά μία μακρά έλλειψις κάθε άπαντήσεως εις τάς επιστολάς μας και κάθε εξηγήσεως δίσει πλέον τό δικαίωμα εις ήμάς, με λύπην μας, να προβώμεν εις μέτρον τό όποιον άποκρούομεν άλλα και τό όποιον επέβάλλεται, εις τήν δημοσίευσιν δηλαδή των όνομάτων είνοντων των συνδρομητών διά τήν κακοπιστίαν των όποιον έπιστήμεν πλέον.

Φ. ΔΕ ΣΙΜΟΝ ΜΠΡΟΥΒΕΡ

Έκει εις τήν όρειαν άδελφίην χώραν, τήν Ιταλίαν άλλο είνονγενές τέκνον της ημάς άγαπή έν έργω. Ο κ. Σίμων Μπρούβερ. Μελετά τήν φιλολογίαν μας και τήν γλωσσάν μας και έως τόρα τό

πόρισμα των μελετών του τό έχει σφραγίσιν εις τόμους και τομίδαι με μεταφράσεις και πρωτότυπα έργα. Μετάρσας και εξέδωκεν εις ιδιαίτερούς τόμους ο κ. Μπρούβερ τήν «Συζήτου ένλογήν» τού Παπαρρηγοπούλου τή 1904, δύο διηγήματα τού κ. Δ. Βικέλα και τήν «Γαλάσιαν» τού Βασιλειάδου τή 1906 και τρία κρητικά διηγήματα τού κ. Δαμιόργη τή 1908. Έκτός αυτών ο κ. Μπρούβερ έγγραψε τομίδαι διά τον ποιητή Ζαλοκώσταν, εξέδωκεν ένλογήν πεζών και ποιήσεων έλληνικών και δύο πρωτότυπα διηγήματα του γραφέντα έλληνιστί τήν «Ψυχήν τής Ελλάδος» (1905) και τήν «Οικίαν τού Γλαύκου» (1906). Μία μικρά βιβλιοθήκη δλοκλήρος, ή όποία δεκνύει άγάπην προς τήν Ελλάδα, προς τήν γλωσσάν της, είνονειαν ψυχής, μελετήν έμειρηθή. Η «Εικονογραφημένη» είνε υπερήφανος διότι μεταξύ των φίλων της καταλέγει έν εκι καλόν φιλέλληνα από τήν τιμημένην Ιταλίαν γήν.

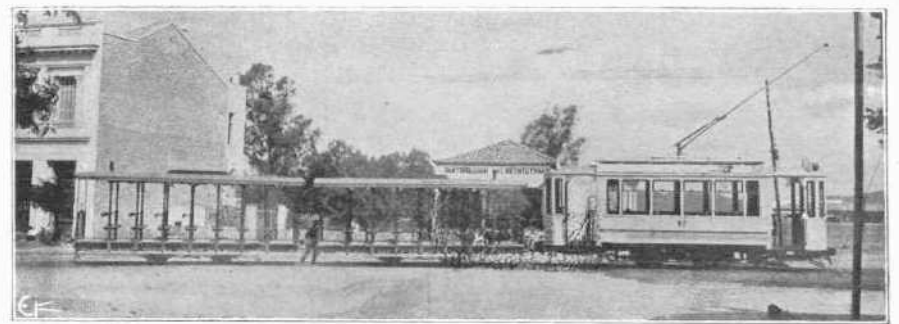
ΚΑΤΙ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ

Αικτι δέν ζητείς εις τούς όμοίους σου τάς άρετάς και με τήν ίδίαν προθυμίαν με τήν όποιαν ανακαλύπτεις τάς κακιάς των; Όταν μάθης να εκτιμής τάς άρετάς των άλλων ανθρώπων θα δυνηθής να τούς αγαπήσης. Και όταν ένθουμισι εις τήν προς αυτούς συμπεριφοράν σου τάς άρετάς των θα συγκορήξεις εύκολότερα τάς άδυναμιάς των και θα όπομένεις τά ελαττώματά των τά όποια σε λυπούν.

ΤΑ ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ

Όλιγον άκόμη και θα έξωμεν ήλεκτρικά τραίμ. Η Έταιρία έπισπεύδουσα τάς εργασίας, θα παραδώση έντός τού Ιουλίου εις χρήσιν του κοινού τάς γραμμάς Πατησίον — Όμοιοιάς, Άγαρων — Όμοιοιάς, Όμοιοιάς — Αεριοφότος — Όμοιοιάς, και Άμπελοκήπων — Όμοιοιάς. Όραία τά βαγόνια, χροσταλόφρακτα, άνετα, εύρέα, στίβοντα, πολιτιμένα, θα τήληθεύουν και μεγαλουπόλεως τής Εδύφης. Και πικρή ή συγκοινωνία. Υπάρχουν γραμμάι εις τάς όποιάς τά βαγόνια θα κυκλοφορούν ανά τρία λεπτά τής ώρας ως π. χ. ή γραμμή τής Όμοιοιάς — Άγγλικανικής Έκκλησίας, εις άλλας δε γραμμάς, εις τάς όποιάς ή συγκοινωνία είνε άραιά, πυκνοτάτη εφεργετικώτατα. Και εις όλας τάς γραμμάς τραίνα από τας 6 και 1/2 τό ποεί. Και άλλη καινοτομία εδρευτική διά τον λαόν. Οι εργατικοί σιρμαί. Από τας 6 και 20' έως τας 7 τής ποείας τον χειμώνα και από τας 5 1/2

έως τας 6 και 10' τό καλοκαίρι διά τούς εργατικούς μεταβαίνοντας ειθηνά και γρήγορα εις τάς εργασίας των. Διότι εις όλα τά άνωτέρω προστίθεται και ή ειθηνία. Από τήν Όμόιοιαν έως τήν Λεωφόρον Άλεξάνδρου διά τών Άμπελοκήπων 15 λεπτά, τά αυτά έως τά Πατήσια, έως τήν Κολοκωνθούν από τήν οδόν Ιπποκράτους. Με εκείνα δε τά εισιτήρια συνεχείας ή ειθηνία φθάνει τό μη περαιτέρω. Ο έπατήτης ο διανών οιανδήποτε γραμμην ολοκληρών ή έν μέρει δικαιοτά να ζητήση εισιτηρίον συνεχείας προς οιανδήποτε γραμμην, τέμνουσαν τήν πρώτην ή κατά προέκτασιν αυτής. Το εισιτήριον αυτό θα δίδεται δωρεάν εις τούς έχοντας εισιτήριον 15 λεπτών και άντι 5 λεπτών εις τούς έχοντας δεκάλεπτον εισιτήριον.

ΜΙΑ ΑΜΑΞΟΣΤΟΙΧΙΑ ΗΛΕΚΤΡΙΚΩΝ ΤΡΑΜ ΤΗΣ ΓΡΑΜΜΗΣ ΦΑΛΗΡΩΝ

Θά λείψη και εκείνο τό εις τό ύπαθρον βασανιστήριον τής άναμότης των έπιβατών. Κομρά περίττερα θα ιδρωθούν εις τάς πλατείαις τής Όμοιοιάς, τού Συντάγματος και τού Μοναστηρίου, εις τούς Άμπελοκήπους, εις τό Παλαιόν Φάληρον και διά τήν γραμμην Πατησίον. Όπως είνονει πολιτισμός, νέα ζωή—τόυ σφαιρίους τής όποίας τήν διάρκειαν μάς έγνύτα ή Διεύθυνσις τού κ. Γ. Λούμα διά τήν πρόσκλησιν του όποιον και τήν δι' αυτού άπαλλαγην από ξένων οι Αθηναίοι και οι Πειραιεΐς υπερεξόρουν — εύμάρεια, άληθινή εξυπηρέτησις τής συγκοινωνίας. Άδρα τά όποια όνειροόνοιο οι Αθηναίοι διακωώς και τά όποια τόρα αρχίζουν να γίνονται πράγματα.

ΟΙ ΠΡΙΓΚΙΠΕΣ

Όπου και αν διέλη τή πραγματικόν ζεύγος, ή πριγκίπισσα Άλίκη και ο πριγκίπης Άνδρέας, όπου υπάρχουν όμογενεΐς, τυχάνει θερμής δεξιώσεως και ζωνόων εκδηλώσεων. Η παρατιθέμενη εικόνα παριστάνει τήν δεξίωσιν των Α. Α. Γ. Γ. έν Μόσχη και τήν έξοδόν των έν τού έλληνικού ναού, μετά τήν τελεσθένσαν θεολογίαν, καθ' ήν παρέστη ο διευθύνων τό εκει προσεβίον, οι εξέχοντες τής όμογενούς κοινότητος και αι άρχαι τού τόπου.

Η ΕΝ ΜΟΣΧΑ, ΥΠΟΔΟΧΗ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣ ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΗΣ ΑΛΙΚΗΣ

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑ ΔΙΑ ΤΟ Β. ΘΕΑΤΡΟΝ

Από τό δελτίον τού Συλλόγου των Ήθοποιών άποσπόμεν τάς εξής πληροφορίας διά τό μακαρίζ τή λήξει Β. Θεάτρον. Το Βασιλικόν Θεάτρον εκλεισε τάς πύλας του έν άριστον τήν 28 Απριλίου 1908. Τα εργαίνα εγένοντο τήν 24 Νοεμβρίου 1901 έπι παρουσίαν των Βασιλέων. Το πρώτον διανεμηθέν έργον ήτο «δ γαμπρός τού Ποαριεΐ». Η πρώτη δοκιμή εγένετο τήν πρώταν τής 1 Οκτωβρίου 1901 έν τή Foyer τού θεάτρον. Το άπόγευμα τής αυτής ήμέρας προσήλθον εις τάς δοκιμάς άπαντες οι άρρανας ήθοποιοί με ευρισμένον τον μυστακα. Από τής άναρξείας τού θεάτρον μέχρι σήμερα εδόθησαν έν όλην εξάκοσι εδδομήκοντα τρεις παραστάσεις. Έξ αυτών, 63 εδόθησαν τό πρώτον έτος, 100 τό δεύτερον, 103 τό τρίτον εξ έν 21 έν Καίρη και Άλεξανδρείαι, 104 τό τέταρτον εξ έν 12 έν Άλεξανδρείαι, 107 τό πέμπτον, 94 τό έκτον και 102 τό έβδομον. Κατά τάς παραστάσεις ταύτας εδόθησαν έν όλην 144 έργα, εξ έν 85 έλληνικά. Αι πέντε μεγαλείετρα εισπράξεις τού θεάτρον ήσαν αι εξής: Η τής έν Άλεξανδρείαι παραστάσεως των «Ισαύρων» δραχ. 15,328, ή τής πρώτης παραστάσεως τού «Όνειρου» (2 Νοεμβρίου 1902) δρ. 5,045, ή τής των εργαίων τού θεάτρον δρ. 3,775, ή εκ τής παραστάσεως των «Ισαύρων» προς τιμήν τής Βασιλεύσεως τής Άγγλίας δοθείσης δρ. 3,627 και ή τής πρώτης

ΣΚΟΠΕΥΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΕΝ ΓΥΘΕΙΩ

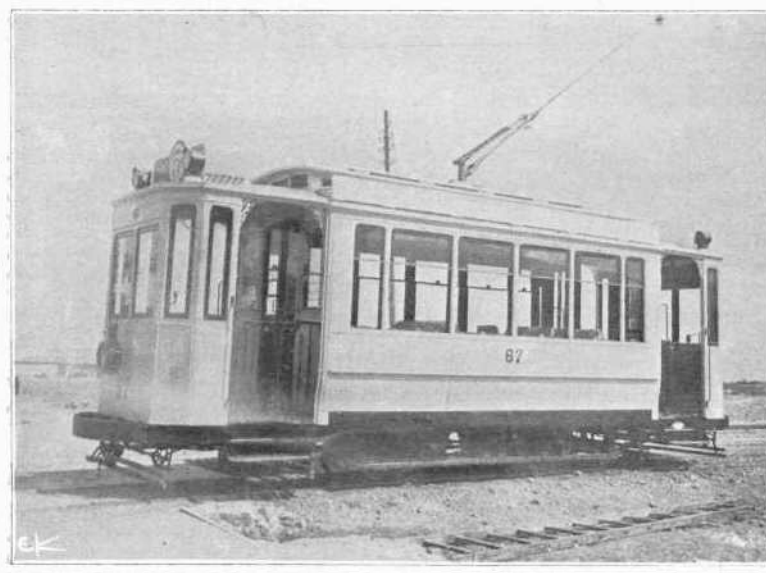
Κατά τούς τελεσθέντας έν Γυθείη σκοπευτικούς άγώνας μεταξύ των σκοπευτών και των μελών τής Έταιρίας των Ατρωμήτων Έκδικητών άνεκπρόβλησαν οι εξής νικηταί: Όπλον Μάλνιχερ.—Απόστάσις 600 μ., Α', Γ. Οικονομάκος, Β', Δ. Περράκος. Όπλον Γκρά (κανονικόν).—Απόστάσις, 300 μ., Α', Εδάρ, Κοζήρης, Β', Ιωάν. Α. Γεωργόπουλος, Γ', Δ. Λιαδής. Εις τούς νικητάς άπενεμήθησαν υπό τού Έμιλιου Έβρότα τά εξής βραβεία: Εις τον Α' τού Μάλνιχερ, όπλον Μάλνιχερ και ο «Έλληνικός Αυτοκρατορικός Στόλος».—Αγωνοθέται: Οι Ατρωμήτοι και ο ύποπλοίαρχος τού Β. Πολ. Ναυτικού μας κ. Κ. Σαράφης. Εις τον Β' τού Μάλνιχερ, «Ηρακλής άναπαύομενος», 200 φούγγα και τό μεταλλιον των Ατρωμήτων. —Αγωνοθέται: Ο τμηματάρχος τής Έθνικής Τραπέζης κ. Π. Τζανατάκης, και ο λοχαγός τού πεζικού κ. Α. Κουτούρης. Εις τον Α' νικητήν τού Γκρά άνάγλυφον μπρονζε παρουσιάζον τον Δία καλιόντα προς τούς Τιτάνας. Αγωνοθέται: Οι Δέκαρχοί των Ατρωμήτων.—Εις τον Β' ή «Εικονογραφημένη». Αγωνοθέτης: Άδμος Βρατσάνος.

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΡΑΤΗ-FRÈRES

Εις τό επί τής οδού Σταδίου καλαόν θεάτρον Τόσχα εγκατεστάθη από τής αρχής τού θέρος τέλειος κινηματογράφος. Το θεάτρον ήπηρεσίση, με όραία καθίσματα, με νοικοκυρικτήν τάξιν και καθάρτατον έκδοικ και έσπέραν και γεμίζει από τον εκλεκτότερον κόσμο. Είναί δε και ή εγκατάστασις άφογος, όχι πρόσκαρος, και ή συσκευή θαυμασία και αι ταινίαί νέαι και εκλεκταί, όπερ δε σπουδαιότερον, χωρίς τήν γνωστήν εκείνην τρομώδη κίνησιν κατά τήν άνέλιξιν τής ταινίας και πάντοτε ώ πούν,—κατά τήν φωτογραφικήν έκφρασιν—αι εικόνας. Δύναται τή να ειπή ότι είναι ο τελειότερος κινηματογράφος αυτός και ότι έπειτα άπ' αυτόν, αι συσκευαί τάς όποιάς εΐδομεν έως τόρα εις τό ύπαθρον δέν έχουν καμμίαν σγέσιν με τον κινηματογράφον. Άλλά πρέπει να λεχθή και ότι τό περι ού ο λόγος μηχανήμα είναι τός έν Παρισίους περιφώνη και παγκοσμίον φήμη καταστήματος, με τās τεραστίους του εγκαταστάσεις, των άδελφών Ρατή, των όποιον ειδικός αντιπρόσωπος τό έχει εγκαταστήσει: φιλοτίμως και ειδικός τεχνίτης τό χειρίζεται.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΣΑΠΩΝΕΣ

Σημολίτης μας — ο κ. Ν. Τσίμπα — με θέρημην εργασία, με τήν δύναμιν τήν όποιαν περικλείουν όλοι όσαι πισταβου έσι δι' αυτής προσεδου οι λαοί και με τήν άνεξαρτησίαν τής άντιλήψεως, τήν όποιαν έλλιοι από τούς επιδιώκοντας πρακτικά στάδια έχουν, εΐδαν ότι ή Έλλάς έχει ύπερ πάσαν χώραν άνωτέρας τάς κυριώτερας όλας προς παρασκευήν σάπωνος και παράγει τόρα τοιοϋτον άρωματικόν άνωτέρας ποιότητος. Σάπωνα διά τάς χείρας και τό πρόσωπον, διά τά λουτρά, παντός είδους. Όσοι τέως μεταχειρίζοντο ευρωπαϊκούς σάπωνας, έμολογούν ότι οι σάπωνες τού κ. Ν. Τσίμπα είνε άνώτεροι. Κρυστάλλινοι, διαφανείς οι έλληνικοί σάπωνες, εδρευτικοί διά τό δέρμα, άδρατα άρωματισμένοι, αν δέν κινήση ή ένολοκρεσία μας, ή φωνική διά κάθε έλληνικήν προσπάθειαν, θα κατακτήσουν τον καλόν κόσμο, όπως κατέκτησαν όσους τούς μεταχειρίσθησαν έως τόρα.

ΑΙ ΝΕΑΙ ΗΛΕΚΤΡΙΚΑΙ ΑΜΑΞΑΙ ΤΩΝ ΤΡΑΜ

Ο ΣΤΑΘΜΟΣ ΦΑΛΗΡΟΥ

Κομφότατος, αστράπτων, ανταποκρινόμενος εις όλας τας ανάγκας των επιβατών και εις όλας τας αξιώσεις μιας πλάξ την όποιαν επισκέπτονται ξένοι, έκτίσθη ο νέος σταθμός του Σ. Α. Π. εν Φαλήρῳ.

Τό νέον οικοδόμημα καλλωπίζει την όρραν μας άκτῆν, όφείλεται δε όπως ό,τι όχράτως έγινε και ό,τι γίνεται, εις τήν πρωτοβουλίαν του διαχειριστού της Έταιρείας κ. Άλ. Βλάχαλη.

ΤΑ ΠΑΓΩΤΑ

Τά παγωτά και τά παγωμένα ποτά εν ώρα θερούς είνε άδολαθή όταν ή χρήσις δέν καταντῆ εις κατάχρησιν. Τό όσπέρας είνε ή καταλληλοτέρα ώρα διά τά παγωτά μετά τό φαγητόν. Είνε επικίνδυνον νά τρώγεται παγωτόν όταν είσθε ιδρωμένοι. Οί γέροντες, τά παιδιά και οί λεπτής κράσεως πρέπει νά απέγουν των παγωτών διότι τούς βλάπτουν τόσο, όσον όφέλιμα είνε εις τούς δυνατής κράσεως. Τό αίφνιδιον ψύχος τό προξενούμενον εις τά πεπτικά όργανα παρακολουθεῖ υγιεινή αντίδρασις, έπειδή δε ή αντίδρασις αὐτή δέν συμβαίνει εις τούς άσθενούς κράσεως διά τούτο τά παγωτά τούς βλάπτουν.

“ΔΙΠΥΛΟΝ,

Με στοργήν ιδιάζουσιν, άνέκαθεν ο κ. Δ. Γρ. Καμπούρογλουσος κατέγινεν εις τήν Ιστορίαν των Άθηνών δέν ύπάρχει δε γεγονός, ή μνημειον ή σημειον του δήμοσιου και ιδιωτικού βίου της τουρκοκρατουμένης πόλεως, τό όποιον νά μή έχει φωτισθή άπ' αὐτόν με άπλετον Ιστορικόν φῶς. Τό “Δίπυλον”, τό όποιον αναγγέλλεται ως συλλογή δλοκλήρου της μακράς, φωτισμένης και γλαφυράς μεζῦ Ιστορικῆς και φιλολογικῆς εργασίας του Καμπούρογλου, ως πρώτον του δημοσίεσμα προτάσσει τήν “Ιστορίαν των Άθηνών υπό τούς Τούρκους”. Η Ιστορία αὐτή, ή περιεργότατή ανάγεται εις τό από του 1456 έως του 1821 διάστημα.

Έκτός της πλήρους αναπαραστάσεως των Άθηνών με τά μνημεια των τά έκλιπόντα και τόν θρησκευτικόν δημόσιον, πνευματικόν, κοινωνικόν και ιδιωτικόν βίον των, τόν περιεργότατον, εις τό βιβλίον προστίθενται άλλα ενδιαφέροντα κεφάλαια όν τινά είνε τά εξής:

“Άθῆναι και Φλωρεντία.—Άθῆναι και Βενετία.—Άθῆναι, Κωνσταντινούπολις και Ιεροσολήμ.—Οί Άθῆναιοι εις τό Κολλέγιον του Άγ. Άθανασίου Ρώμης.—Οί Άθῆναιοι πρόσφρονες εν τη ξένη.—Οί Άθῆναιοι εις Σαλαμίνα, Αίγινα, Κέα, Κόρινθον και εις άλλας της Πελοποννήσου πόλεις.—Σχέσεις των διαλέκτων Άθηνών, Αιγίνης, Μεγάρων, πόλεως Θηβών και Λαβαθείας και Λακωνικής.—Ο εθνομάρτυς Λίμπονας. Παράδοξος στάσις εν Άθήναις. Αί Φοδσταί. Χατζή Άλῆς Κασεκῆς.—Ο μαρκήσιος Νοαντέλ, ή Πριγκίπισσα της Ουαλλίας, ο Σατωβριάνδος εν Άθήναις.—Ο Έλγιν. Πλήρης περιγραφή της άρπαγῆς των αρχαιοτήτων.—Ο Βύσσον εν Άθήναις.—(Άνέκδοτα άγνωστα και επεισόδια, στίχοι Έλληνικοί εις αὐτόν αποδιδόμενοι. Τά της διαμονῆς αὐτου εν πάση λεπτομερείᾳ).—Η Κόρη των Άθηνών.—Βύρων και Σαῶς κ.τ.λ.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

“Υγιεις όφθαλμοί, Σπήλιον Χαραμή. Ένα βιβλίον επιστημονικόν και εθνικόν μεζῦ γραμμένον από τόν τόσο επιστημονικόν άμητόν σωφρόαντα κ. Χαραμήν, τόν διακεκριμένον όφθαλμίατρον, ύφηγητήν του Πανεπιστημίου, μέλος της Γαλ. Όφθαλμολογικῆς Έταιρείας, Διευθυντήν του Όφθαλμιατρείου και της Όφθαλμ. Κλινικῆς του Ζαννείου κτλ. Διά τό βιβλίον ο επιστημονικός κόσμος μας μόνον έπαίνους ήδυνήθη νά εῖπῃ και νά γράψῃ, αἰ μελέται δε και ή πείρα του κ. Χαραμή δε ήτο δυνατόν εἰμῆ νά αποκρυσταλλωθούσιν εις τόμον αξιον του τίτλου του επιστημονικού συγγράμματος.

Διά τό καθαρώς επιστημονικόν μέρος δέν λέγομεν περισσότερο. Έκείνο τό όποιον ήμπορούμεν νά προσθέσωμεν είνε, ότι από τό βιβλίον του κ. Χαραμή όχι μόνον οί Ιατροί αλλά και δλοκλήρος ή κοινωνία θα εῖχε ν' άντλήσῃ διδάγματα. Πολλά κεφάλαια, έκτός της ειδικῆς επιστημονικῆς των όλης, φαίνονται όσάν νά είνε γραμμένα δι' αὐτήν, όπως π. χ. τό περί της υγιεινῆς των όφθαλμών των νεογνών και τό άλλο των παιδιών, τό περί φωτός, τό περί του σχολείου, τό περί επαγγελμάτων, τό περί των έξαιων της οίνοφυλίας, του καπνίζεσιν, του μεταχειρίζεσθαι κοσμητικά κτλ. κτλ. Εις τό τελευταίον κεφάλαιον του βιβλίου ο όφθαλμολόγος παραγωνίζεσθαι από τόν πατριώτην, ο όποιος τήν όρασιν τήν θέλει γερήν διά τό τουφέκι, διά τήν Πατριδα. Η “Εικονογραφημένη” θα έκμεταλλευθῆ διά τούς άναγνώστας της τας αληθείας, αἱ όποιαι, άπαραίτητοι διά τόν κάθε ένα, πλημυροδύ τó βιβλίον του κ. Χαραμή.

Τό “Εμπόριον.—Υπό του Διευθυντου της Έμπορικῆς, Σχολῆς Παιραιώς κ. Κ. Παγωιωταπόυλου γνωστοῦ διά τας ύπέρ της έμπορικῆς ανάπτυξεως του τόπου προσπαθείας του, ιδρύθη ειδικόν διά τό εμπόριον περιόδικόν με συνώνυμον τίτλον. Τό “Εμπόριον” συντάσσεται από τούς κορυφαίους πόν εν τη επιστήμῃ του Έμπορίου και τη Τραπεζικῇ κινήσει καταγενομένων, περιέχει δε όλην άπαραίτητον διά τούς έμπορους, αλλά και διά τούς σπουδαστάς των έμπορικῶν επιστημῶν δι' ούς παρατίθενται μεθοδικώτατα γυμνάσματα.

“Η Φαρμακογνωσία διά μέσον των αιώνων, Έμμανουήλ Γ. Έμμανουήλ.—Μελέτη, ή όποια χωρίς νά χάνῃ τίποτε από τό σοβαρόν της, έκφεύγει της αὐστηρότητος του επιστημονικού συγγράμματος και είνε ένα περίεργον και εὐχάριστον άνάγνωσμα τό όποιον θαυμάζει μελέτην και έγκυκλοπαιδικότητα. Ο κ. Έμμανουήλ εύγνώμων προς τήν διδασκαλίαν του άπεροῖ τήν μελέτην του εις τόν σοφόν του καθηγητήν κ. Δαμιδέρην.

ΜΕ ΤΑΣ ΕΥΧΑΣ ΜΑΣ

Εις τόν πατριαρχικόν οίκον του εν Ταροῦ θερμοῦ πατριώτου κ. Χρ. Σιδερικούδη, προξένου εκεί της Πορτογαλλίας έτελεόθησαν μεση πόθων και χαράς οί γάμοι της χαριτωμένης θυγατρῆς του Κορινθῆς μετά του συμπαθούς και δοκιμοτάτου προξένου της Έλλάδος εν Καβάλλᾳ κ. Εύγενίου Άννίνου Καβαλλιαράτου. Η “Εικονογραφημένη” συνδεομένη και με τόν αξιοσεβάστων πατέρα και αδελφικῶς με τόν γαμβρόν ραίνει τό νεόνυμφον ζεύγος με άνθη και εὐχάς δλοθέριους και συμμερίζεται τήν χαράν των.

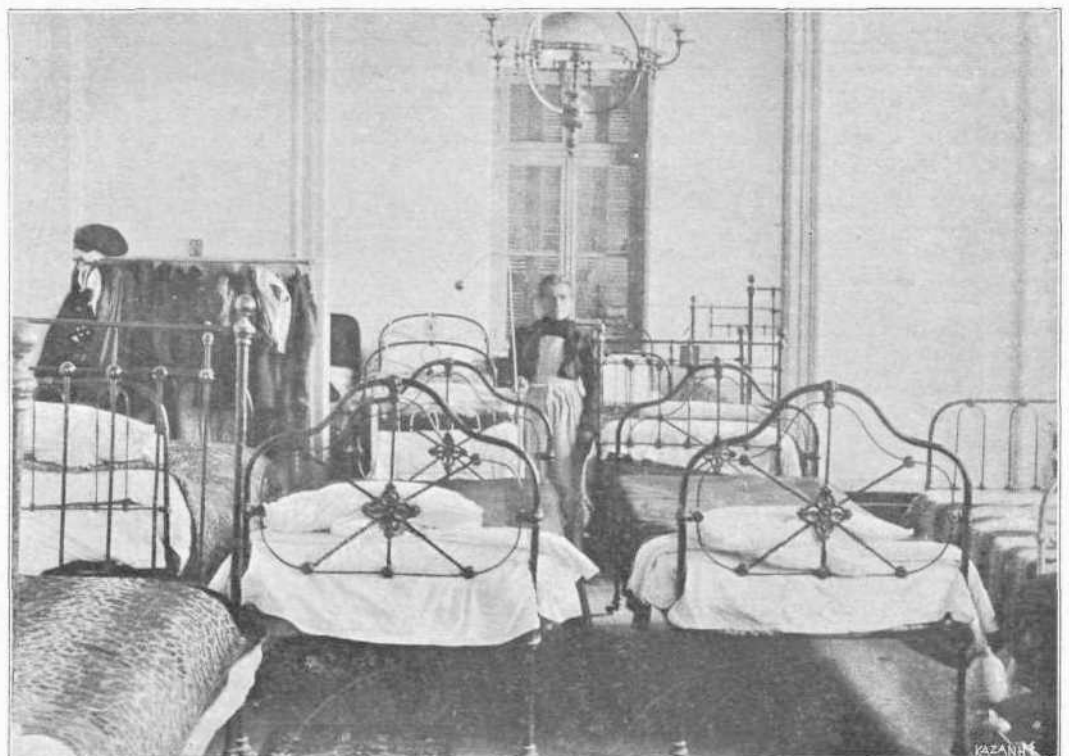
ΜΙΑ ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ

Εις τό προηγούμενον τεύχος μεταξύ των εικόνων από τά γεγονότα της Σάμου εδημοσιεύθη και τοιαύτη οίκιας με τήν σημείωσιν ότι ήτο τό μέγαρον του Ήγεμόνος, ενῶ πράγματι ή οίκιας παριστῆ τό οίκημα εν ᾧ ήσαν εγκατεστημένα τό Γαλλικόν και τό Αυστριακόν προξενείον, καταστραφέν ήδη, εκ του βομβαρδισμού και πρό του όποίου διεδραματίσθησαν αἱ πρώται αίματηραί σιχηαί. Τό πράγμα προήλθεν εκ λάθους του εκ Σάμου αποστειλάντος τας οίκιας, ο όποιος εῖχεν αναγράψῃ έσφαλμένως τήν εξήγησιν των φωτογραφιών.

ΤΟ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΣΑΣ

“Ο Φραγκίσκος Α΄ της Γαλλίας όταν έμαθε τόν θάνατον του εν τη αὐλή του διασήμου ζωγράφου Λεονάρδου Δαβίντσι έλυπηθή βαθύτατα. Οί αὐλικοί του θέλοντες νά τόν παρηγορήσουν έλεγον ότι δέν άρμόζει νά θρηνῆ τόν θάνατον άνδρός, ο όποιος ήτο μικράς και ποταπῆς καταγωγῆς:

— Εὐγενεις και πριγκίπισ, εῖπεν ο βασιλεύς, κάμω κάθε ήμέραν όσους θέλω, ένα όμωσ Λεονάρδον Δαβίντσι μόνος ο Θεός εἰμπορεῖ νά κάμῃ και τοιοῦτους άνδρας δέν δημιουργεῖ σιχηνά.

ΔΡΑΓΑΤΣΕΙΟΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ.—ΜΕΡΟΣ ΤΩΝ ΚΟΙΤΩΝ ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΚΛΙΝΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ